ROK VIII | Listopad 1933 | № 19

ŻYCIE WETERYNARYJNE

ORGAN ZRZESZENIA LEKARZY WETERYNARYJNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Redakcja i Administracja: Warszawa, Chmielna 14.

ROK VIII Listopad 1933 № 19

ŻYCIE WETERYNARYJNE

ORGAN ZRZESZENIA LEKARZY WETERYNARYJNYCH
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

DZIAŁ URZĘDOWY

Z ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z. L. W. RZ. P.

W myśl uchwały III Walnego Zjazdu Zrzeszenia Lekarzy Wet. Rz. P. w Poznaniu, Zarząd Główny podaje do wiadomości:
I projekt Ustawy o Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej oraz
II projekt Ustawy o ochronie praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

USTAWA O IZBIE LEKARSKO-WETERYNARYJNEJ

Projekt

Rozdział I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Art. 1

Izba lekarsko-weterynaryjna stanowi korporację samorządną, powołaną do ochrony i popierania zawodu lekarsko-weterynaryjnego, jako jednego z czynników zdrowia publicznego, oraz higjeny i hodowli zwierząt w Polsce.

Art. 2

Działalność Izby lekarsko-weterynaryjnej obejmuje obszar całego Państwa.

Art. 3

1. Izba lekarsko-weterynaryjna posiada osobowość prawną.
2. Językiem urzędowym Izby jest język polski.

Art. 4

Do zakresu działania Izby lekarsko-weterynaryjnej należy:

1 współdziałanie z władzami rządowemi i samorządowemi w sprawach zdrowia publicznego oraz higjeny i hodowli zwierząt.

2. ochrona godności zawodu lekarsko-weterynaryjnego i czci członków Izby.
3. przedstawicielstwo interesów zawodu lekarsko weterynaryjnego.
4. Ochrona praw i interesów zawodu lekarsko-weterynaryjnego.
5. przedstawianie wniosków co do programu studjów w wyższych uczelniach weterynaryjnych.
6. przedstawianie wniosków co do programu przedmiotów weterynaryjnych w innych uczelniach.
7. prowadzenie listy i ewidencji członków Izby.
8. sądownictwo polubowne.
9. sądownictwo dyscyplinarne.
10. zakładanie i prowadzenie instytucyj ubezpieczeniowych, naukowych i innych.
11. administracja Izby i zarządzanie jej majątkiem.
12. sprawy poruczone Izbie na mocy szczególnych przepisów prawnych.

Art. 5

1. Izba lekarsko-weterynaryjna korzysta z prawa używania pieczęci z godłem Państwa.
2. Wzór pieczęci określa właściwy Minister.

Art. 6

1. Izba lekarsko-weterynaryjna rządzi się własnym regulaminem.
2. Regulamin uchwala Rada Izby, zatwierdza zaś go właściwy Minister.
3. Wnioski Ministra w przedmiocie zmiany lub uzupełnień regulaminu są dla Izby wiążące.
4. Jeżeli Izba w terminie, określonym przez Ministra, nie przedłoży regulaminu, nadającego się do zatwierdzenia — Minister może regulamin Izbie nadać.
5. Regulamin Izby określa:
   a) organizację i tryb wewnętrznego urzędowania organów, instytucyj oraz biur Izby;
   b) sposób i termin uiszczania składek rocznych, oraz innych opłat na rzecz Izby;
   c) sposób reprezentowania Izby nazewnątrz;
   d) sposób prowadzenia listy i ewidencji członków;
   e) inne sprawy w ustawie przewidziane.
6. Regulamin Izby może przekazywać wykonywanie niektórych czynności Zarządu Izby w miejscowościach oddalonych od siedziby Izby, przez ustanowionych w tym celu delegatów. Delegatów wyznacza Zarząd Izby z pośród tamtejszych lekarzy weterynaryjnych.

Art. 7

Ministrem właściwym w rozumieniu tej ustawy, jest Minister, któremu podporządkowana jest służba weterynaryjna cywilna.

Rozdział II

USTRÓJ I DZIAŁALNOŚĆ IZBY LEKARSKO - WETERYNARYJNEJ

Art. 8

1. Izbę lekarsko-weterynaryjną tworzą lekarze weterynaryjni zapisani na listę jej członków.

2. Na listę członków Izby winni być wpisani wszyscy lekarze weterynaryjni, wykonywujący praktykę lekarsko-weterynaryjną; na podstawie uchwały Zarządu Izby mogą być również wpisani na własną prośbę inni lekarze weterynaryjni.
3. Izba lekarsko-weterynaryjna niema prawa odmówić wpisu na listę swych członków lekarza weterynaryjnego, zarejestrowanego uprzednio przez właściwą władzę ministerjalną.
4. Utrata prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej powoduje również obowiązek wykreślenia lekarza weterynaryjnego z listy członków Izby lekarsko-weterynaryjnej.
5. Ponadto Izba wykreśla lekarza weterynaryjnego z listy swych członków na jego żądanie, lub w razie zaprzestania wykonywania praktyki lekarskiej.
6. Izba lekarsko-weterynaryjna może wykreślić lekarza weterynaryjnego z listy swych członków:
   a) w razie opuszczenia Państwa na czas dłuższy, niż na jeden rok, i zalegania ze składkami członkowskiemi i innemi opłatami powyżej jednego roku;
   b) w drodze postępowania dyscyplinarnego.
7. Członkowie Izby opłacają na potrzeby Izby składki roczne oraz opłaty, uchwalone przez Radę Izby na fundusze wzajemnej pomocy.
8. Członek Izby, pobierający emeryturę z innych funduszów, względnie opłacający składki emerytalne, *niema* obowiązku należenia do organizacji wzajemnej pomocy członków Izby.

Art. 9

Organami Izby lekarsko-weterynaryjnej są: a) Rada Izby, b) Zarząd Izby, c) Komisja Rewizyjna, d) Sąd Izby.

Art. 10

1. Wszystkie mandaty z wyborów pełnione są honorowo. Regulamin Izby może przewidzieć zwrot kosztów, rzeczywiście poniesionych przy i w związku z pełnieniem czynności w Izbie.
2. Członkowie Izby zasadniczo obowiązani są przyjąć mandaty, powierzone im z wyborów. Regulamin Izby określa warunki i sposób zrzeczenia się mandatu z wyborów oraz właściwość organów Izby do orzekania w tych sprawach.
3. Czas piastowania mandatu z wyboru zasadniczo trwa 3 lata, przytem każdego roku ustępuje trzecia część członków Zarządu, Komisji Rewizyjnej i Sądu Dyscyplinarnego według starszeństwa; członkowie ustępujący mogą być ponownie wybierani.

Art. 11

1. Prawo czynnego wyboru do Rady Izby mają wszyscy członkowie Izby z wyjątkiem tych, którzy zostali wpisani na listę członków Izby na 14 dni przed ogłoszeniem wyborów lub później.
2. Prawo obieralności do Rady przysługuje tylko tym członkom, którzy conajmniej od 5 lat wpisani są na listę.
3. Lista wyborców winna być ogłoszona w organie Izby i wyłożona w ciągu dni 10-ciu w lokalu Izby do wglądu najpóźniej na 4 tygodnie przed dniem wyborów.

Art. 12

1. Wybory do Rady Izby odbywają się na lat trzy w ostatnim kwartale każdego trzechlecia w miesiącu, określonym przez regulamin Izby.
2. Dzień wyborów wyznacza Zarząd Izby i ogłasza go przynajmniej na trzy miesiące przedtem w organie Izby.
3. Wszelkie zażalenia ze strony członków Izby na niewłaściwości przy wyborach, w szczególności zaś w przedmiocie niewpisania na listę lub też wpisania na nią osób, nieuprawnionych do wyboru, wnosić należy do Zarządu Izby w ciągu 7 dni od ogłoszenia w organie Izby; od orzeczenia Zarządu Izby przysługuje prawo odwołania do właściwego Ministra w ciągu dni 7-miu.
3. Nowowybrana Rada Izby rozpoczyna swe czynności z dniem 1 stycznia roku następnego.

Art. 13

Głosowanie przy wyborach do Rady Izby winno być tajne oraz dokonane za pomocą urzędowych kart wyborczych; szczegóły, dotyczące sposobu głosowania, określa regulamin Izby.

Art. 14

Wyborami do Rady Izby kieruje prezes Izby z ostatniego okresu urzędowania; pierwszemi wyborami i ustanowieniem Rady nowoutworzonej Izby kierować będzie komisarz rządowy, wyznaczony przez właściwego Ministra. Szczegóły dotyczące sposobu głosowania przy pierwszych wyborach w myśl zasad, przewidzianych w art. 13, ustala właściwy Minister w drodze rozporządzenia.

Art. 15

Rada Izby składa się z 25 członków; przy przekroczeniu 2000 członków, będzie wybierany dodatkowo jeden członek Rady od każdej rozpoczętej liczby 100 członków.

Art. 16

Za wybranych uważani są ci, którzy otrzymali największą liczbę ważnie oddanych głosów; w razie równości głosów rozstrzyga los. Analogicznie wybiera się zastępców członków Rady w liczbie, równającej się połowie liczby członków Rady, na których głosuje się oddzielnie. Wynik wyborów, kierujący niemi podaje niezwłocznie do publicznej wiadomości.

Art. 17

Każdy wyborca może w przeciągu dni 14 od dnia ogłoszenia wyniku głosowania za pośrednictwem kierownika wyborów wnieść do właściwego Ministra umotywowany protest na piśmie przeciwko ważności dokonanych wyborów.

Art. 18

1. Rada Izby jest organem uchwalającym i nadzorującym.
2. Rada Izby wybiera z pośród siebie:
   a) Zarząd Izby lekarskiej w liczbie 12 członków i 3-ch zastępców, oraz z pośród wszystkich członków Izby:
   b) Komisję Rewizyjną w liczbie 3-ch członków i 2-ch zastępców;

c) Sąd Izby lekarskiej w liczbie 16 członków i tyluż zastępców.

3. Z pośród członków Zarządu i Sądu oraz ich zastępców przynajmniej połowa winna stale mieszkać w siedzibie Izby, a ponadto pożądane jest, aby w większych ośrodkach, określonych przez Radę Izby mogły zasiadać komplety sądzące z pośród tam zamieszkałych członków Sądu.

Art. 19

W szczególności do zakresu działania Rady Izby lekarskiej należy:

a) uchwalanie budżetu Izby oraz ustalanie wysokości składki wpisowej i rocznej na potrzeby Izby;
b) zatwierdzanie sprawozdania rocznego Zarządu i zamknięcia rachunkowego;
c) rozporządzanie majątkiem Izby oraz decyzje w sprawach kupna-sprzedaży nieruchomości, obciążeń i regulacji hipotecznych;
d) uchwalanie i zmiany regulaminu Izby;
e) ustalanie przepisów, regulujących byt materjalny lekarzy weterynaryjnych;
f) powoływanie do życia instytucji ubezpieczeniowych, naukowych i innych oraz uchwalanie ich statutów;
g) ustalanie ogólnych zasad etyki lekarsko-weterynaryjnej;
h) sprawy, zastrzeżone Radzie przez regulamin Izby lub właściwego Ministra;
i) prawo przekazywania Zarządowi Izby spraw, wymienionych w niniejszym artykule w punktach c), d), f), g), h).

Art. 20

Rada Izby lekarskiej może z pośród wszystkich członków Izby powoływać stałe lub czasowe komisje i powierzać im wykonywanie ściśle określonych zadań.

Art. 21

1. Organem wykonawczym Izby lekarsko-weterynaryjnej jest Zarząd.
2. Zarząd Izby wybiera z pośród siebie na jeden rok prezesa i rozdziela poszczególne czynności między swych członków; prezes Izby jest jej przedstawicielem nazewnątrz.
3. Zarząd Izby: a) prowadzi sprawy bieżące, b) wykonuje uchwały Rady, c) decyduje we wszystkich sprawach, niezastrzeżonych Radzie Izby; d) składa Radzie do zatwierdzenia coroczne sprawozdania ze swych czynności, przedstawiając je następnie właściwemu ministrowi; e) załatwia wszelkie sprawy, przekazane mu przez Radę lub też przekazane Izbie lekarskiej przez władze państwowe.

Art. 22

1. Komisja Rewizyjna jest organem, kontrolującym działalność finansową i gospodarczą Zarządu Izby lekarsko-weterynaryjnej.
2. W szczególności Komisja Rewizyjna:
   a) przeprowadza kontrolę we wszystkich sprawach pieniężnych i gospodarczych Izby;
   b) opracowuje roczne sprawozdania ze swej działalności dla użytku Rady Izby;
   c) zgłasza wnioski w przedmiocie ulepszenia gospodarki Izby.

3. Czynności swych winna Komisja Rewizyjna dokonać conajmniej raz na rok przed rocznem zebraniem Rady Izby, a ponadto ilekroć uzna to za wskazane, właściwy Minister, Rada Izby lub też sama.

Art. 23

Za wykroczenia przeciwko swym zawodowym obowiązkom i etyce oraz za uchybienia godności stanu lekarskiego członkowie Izby lekarsko-weterynaryjnej ulegają karze dyscyplinarnej.

Art. 24

1. Do orzekania w sprawach wskazanych w art. 3 powołany jest:
   a) Sąd dyscyplinarny Izby lekarsko-weterynaryjnej, jako instancja I-sza i
   b) Rada dyscyplinarna przy właściwym Ministrze, jako instancja odwoławcza.
2. Nie można łączyć stanowiska członka Sądu dyscyplinarnego ze stanowiskiem członka innych organów Izby. Powyższe nie dotyczy członków Rady dyscyplinarnej przy właściwym Ministrze.

Art. 25

1. Kary dyscyplinarne są następujące: a) upomnienie, b) nagana, c) zawieszenie w prawach członka Izby na ściśle określony przeciąg czasu, d) skreślenie z listy członków Izby.

Kara nagany pociąga za sobą utratę prawa wybieralności na przeciąg jednego roku.

Kara zawieszenia w prawach członka Izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarskiej na czas zawieszenia oraz utratę prawa wybieralności i wybierania na przeciąg 3-ch lat od uprawomocnienia się wyroku.

Kara skreślenia z listy członków Izby pociąga za sobą utratę prawa wykonywania praktyki lekarskiej oraz wszelkich praw, wynikających z należenia do Izby lekarskiej.

Karę nałożoną przez Sąd Dyscyplinarny można obostrzyć przez ogłoszenie jej w organie Izby.

Art. 26

Jeżeli od chwili popełnienia przewinienia do chwili wszczęcia postępowania dyscyplinarnego upłynęło conajmniej 5 lat, postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte, a w razie wszczęcia należy je umorzyć.

Jeżeli jednak czyn zawiera znamiona przestępstwa karnego, przedawnienie dyscyplinarne nie może nastąpić wcześniej, niż przedawnienie karne.

Art. 27

Urzędowe czynności lekarzy weterynaryjnych nie podlegają rozpoznawaniu przez Sądy Izby.

Art. 28

1. Sąd dyscyplinarny rozważa i orzeka w komplecie, złożonym z 3-ch członków, w sprawach zaś, w których grozi kara, przewidziana w art. 25 w punkcie „c” lub „d” — w komplecie, złożonym z 5-ciu członków.

2 Orzeczenia Sądu dyscyplinarnego zapadają większością głosów na podstawie swobodnej oceny dowodów i wyników postępowania.
Przewodniczący głosuje ostatni.

Art. 29

1. Oskarżenie wnosi do Sądu dyscyplinarnego i popiera rzecznik dyscyplinarny, każdorazowo wyznaczony przez Zarząd Izby.
2. Przed powzięciem każdego orzeczenia Sąd dyscyplinarny obowiązany jest wysłuchać wniosków rzecznika dyscyplinarnego.
3. Przepisy art. 10 ustępu 1 i 2 stosują się również do rzecznika dyscyplinarnego.
4. Rzecznik dyscyplinarny odpowiedzialny jest przed Zarządem Izby.

Art. 30

1. Obwiniony może przybrać obrońcę z pośród członków Izby lub prawników, posiadających kwalifikacje adwokackie lub sędziowskie.
2. Obwiniony ma prawo wyłączyć jednego członka Sądu dyscyplinarnego bez przytoczenia powodów.

Art. 31

1. *Postępowanie* dyscyplinarne jest *tajne.*
2. *Rozprawa główna* jest *jawna dla członków Izby;* przewodniczący Sądu może zezwolić na obecność w czasie rozprawy również innych zainteresowanych osób.

Art. 32

1. Doniesienia instytucyj lub osób prywatnych przeciwko członkowi Izby lekarsko-weterynaryjnej, które Zarząd Izby uzna na dające dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz wszelkie inne doniesienia, Zarząd Izby przekazuje rzecznikowi dyscyplinarnemu celem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.
2. Rzecznik dyscyplinarny po otrzymaniu doniesienia przeprowadza wstępne dochodzenie.
3. Jeżeli doniesienie instytucji lub osób prywatnych po przeprowadzeniu wstępnego dochodzenia okaże się bezpodstawne, względnie gdy w czynie zarzucanym obwinionemu, brak znamion przewinienia dyscyplinarnego, Zarząd Izby może na wniosek rzecznika dyscyplinarnego umorzyć dalsze postępowanie dyscyplinarne; wszelkie inne doniesienia rzecznik dyscyplinarny kieruje do Sądu dyscyplinarnego do dalszego postępowania ze stosownym wnioskiem.
4. Postanowienia Zarządu Izby w przedmiocie nieprzekazania sprawy rzecznikowi dyscyplinarnemu, względnie w przedmiocie umorzenia postępowania dyscyplinarnego mogą być zaskarżone w ciągu dni 14 do Sądu Dyscyplinarnego.

Art. 33

1. Odwołania od postanowień Zarządu Izby lekarsko-weterynaryjnej, określone w art. 32 ust. 4 oraz wnioski rzecznika Sąd dyscyplinarny rozpoznaje na posiedzeniu gospodarczem.
2 Po rozpoznaniu wniosku rzecznika Sąd dyscyplinarny:
a) umarza postępowanie dyscyplinarne,

b) zarządzi przeprowadzenie względnie uzupełnienie dochodzeń wstępnych,
c) zarządza śledztwo za pośrednictwem wyznaczonego przez siebie członka Izby,
d) zarządza rozprawę jawną.

3. Uchwały Sądu dyscyplinarnego, powzięte na skutek odwołania się osób zainteresowanych, są ostateczne.
4. Od uchwały, oddalającej wniosek rzecznika dyscyplinarnego o przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego, służy rzecznikowi i obwinionemu zażalenie do *Rady dyscyplinarnej* przy właściwym Ministrze.

Art. 34

1. Przewodniczący Sądu dyscyplinarnego ustala skład sądzący oraz wyznacza dzień rozprawy jawnej i zawiadamia o tem rzecznika, obwinionego i obrońcę, oraz wzywa powołanych do rozprawy świadków i biegłych.
2. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

Art. 35

Wnioski rzecznika i obwinionego lub jego obrońcy w sprawie dowodów, przedstawione przed rozprawą, Sąd dyscyplinarny rozpoznaje na posiedzeniu niejawnem.

Art. 36

Rozprawę rozpoczyna odczytanie uchwały, zarządzającej przeprowadzenie postępowania dyscyplinarnego, poczem następuje przesłuchanie obwinionego.

Akta dochodzenia i śledztwa można odczytać, według uznania Sądu, w całości lub w części. Sąd dyscyplinarny zarządzi bezpośrednio przeprowadzenie dowodów, jakich dostarczyły dochodzenie i śledztwo, lub które dopuszczono później, jeżeli to uzna za potrzebne.

Rozprawę kończą przemówienia rzecznika i obrońcy, poczem obwinionemu służy głos ostatni.

Art. 37

Jeżeli w toku rozprawy ujawni się nowe przewinienie, Sąd może wydać co do niego wyrok tylko za zgodą rzecznika i obwinionego lub jego obrońcy. W braku zgody należy wszcząć osobne postępowanie.

Art. 38

Koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi w razie wyroku skazującego obwiniony, w innych wypadkach Izba lekarsko-weterynaryjna.

Art. 39

1. W naradzie i głosowaniu uczestniczą wyłącznie orzekający członkowie Sądu.
2. Sentencję wyroku, sporządzoną bezpośrednio po ogłoszeniu, podpisują wszyscy sędziowie, poczem przewodniczący ją ogłasza.
3. Wyrok z uzasadnieniem należy sporządzić w ciągu siedmiu dni i niezwłocznie doręczyć rzecznikowi i obwinionemu lub jego obrońcy.

Art. 40

Z przebiegu rozprawy sporządza się protokuł, który zawiera wymienienie składu Sądu i osób, obecnych na rozprawie, oraz przedstawienie przebiegu rozprawy z podaniem treści zeznań świadków i opinji biegłych. Protokuł podpisują przewodniczący i protokulant.

Art. 41

1. Członkowie Izb lekarsko-weterynaryjnych obowiązani są na żądanie Sądu dyscyplinarnego, prowadzących śledztwo lub dochodzenie, składać wyjaśnienia jako świadkowie lub biegli.
2. Sąd dyscyplinarny Izby może badać w charakterze świadków lub biegłych również osoby, które nie są członkami Izby.
3. W razie odmowy złożenia zeznań ze strony osób, wymienionych w ustępie poprzednim, lub nieusprawiedliwionego niestawienia się przed Sądem dyscyplinarnym Izby mimo doręczenia wezwania, oraz w przypadkach, gdy zachodzi potrzeba zbadania członków, jak również nieczłonków Izby po uprzedniem zaprzysiężeniu, dokonają tego na wniosek Sądy dyscyplinarnego Izby Sądy grodzkie, w rejonie których osoby te mieszkają.

Art. 42

1. Wyrok Sądu dyscyplinarnego, orzekający karę upomnienia lub nagany jest ostateczny.
2. Od wyroków Sądu dyscyplinarnego orzekających karę zawieszenia lub skreślenia z listy członków — obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu służy za pośrednictwem Sądu wyrokującego odwołanie do Rady dyscyplinarnej przy właściwym Ministrze w terminie 2-tygodniowym od dnia doręczenia umotywowanego wyroku.
3. Odwołanie wstrzymuje wykonanie wyroku.
4. W razie śmierci obwinionego przed upływem terminu do złożenia odwołania, prawo odwołania się służy jego żonie oraz krewnym w linji prostej w ciągu miesiąca od dnia jego śmierci.

Art. 43

1. Radę dyscyplinarną w liczbie *6 członków i tyluż zastępców* mianuje właściwy Minister, przytem dwóch mianuje z liczby kandydatów, przedstawionych przez Izbę lekarsko-weterynaryjną, zamieszkałych w siedzibie Ministerstwa, *dwóch* na wniosek Ministra Sprawiedliwości z pośród członków Sądu Apelacyjnego, zaś pozostałych *dwóch* według swego uznania z pośród lekarzy weterynaryjnych, będących członkami Izby.
2. Rzecznika dyscyplinarnego Rady dyscyplinarnej mianuje właściwy Minister.
3. Właściwy Minister w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości w drodze rozporządzenia określi zasady ukonstytuowania się oraz tryb postępowania Rady Dyscyplinarnej.

Art. 44

Szczegółowe przepisy o organizacji Sądów dyscyplinarnych oraz o trybie postępowania w tych sądach określa regulamin Sądu dyscyplinarnego, wydany w sposób, przewidziany w art. 6.

Art. 45

1. Spory między lekarzami weterynaryjnymi oraz spory lekarzy z właścicielami zwierząt lub pracodawcami mogą być za pisemną zgodą obu stron przekazane do rozstrzygnięcia Sądowi dyscyplinarnemu Izby, jako Sądowi polubownemu.
2. Przepisy art. 26, 28, 30, 31, 34, 35, 36, 38, 41 i 44 mają odpowiednie zastosowanie do Sądów polubownych.
3. Wyroki Sądów polubownych są ostateczne.

Rozdział IV

NADZÓR PAŃSTWOWY NAD IZBĄ LEKARSKO-WETERYNARYJNĄ

Art. 46

Nadzór zwierzchni nad działalnością Izby lekarsko-weterynaryjnej i jej organów sprawuje właściwy Minister.

Art. 47

Izba lekarsko-weterynaryjna przesyła do wiadomości Ministra bezpośrednio sprawozdania roczne Zarządu i Komisji Rewizyjnej oraz zamknięcia rachunkowe.

Art. 48

1. Minister może wszelkie uchwały organów Izby lekarsko-weterynaryjnej w przypadkach, gdy one naruszają postanowienia obowiązujących przepisów prawnych, narażają porządek lub bezpieczeństwo publiczne, bądź też godzą w interesy gospodarcze państwa, wstrzymać, zmienić, uchylić, wreszcie rozwiązuje organy Izby.
2. W razie rozwiązania organów Izby Minister mianuje komisarza, który najpóźniej w ciągu 6 miesięcy przeprowadzi nowe wybory organów Izby zgodnie z obowiązującemi przepisami prawnemi.
3. Przepisy ustępu 1-go niniejszego artykułu nie mają zastosowania do spraw, rozpoznawanych przez Radę dyscyplinarną przy Ministrze.

Art. 49

Minister może w granicach niniejszej Ustawy wydawać wszelkie zarządzenia, regulujące działalność Izby lekarsko-weterynaryjnej i jej organów.

Rozdział V

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

Art. 50

1. Izba lekarsko-weterynaryjna zwolniona jest od wszelkich podatków i opłat w tym samym zakresie i w tych samych wypadkach, w jakich obowiązujące przepisy przewidują to w stosunku do związków samorządu terytorjalnego.
2. Opłaty, przeznaczone na utrzymanie organów Izby, koszty postępowania dyscyplinarnego są należnościami publiczno-prawnemi i w razie niewpłacenia ich

w terminie oznaczonym po dwukrotnem uprzedniem bezskutecznem upomnieniu będą ściągane wraz z ustawowemi procentami zwłoki w drodze egzekucji administracyjnej.

3. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają specjalnych uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i w granicach, w umowach tych przewidzianych.

Art. 51

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 52

Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i wchodzi w życie w 6 miesięcy po ogłoszeniu.

Z dniem wejścia w życie niniejszej Ustawy tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w sprawach, unormowanych niniejszą ustawą.

USTAWA O WYKONYWANIU PRAKTYKI LEKARSKO - WETERYNARYJNEJ

Projekt.

Art. 1

1. Przez praktykę lekarsko-weterynaryjną oznacza się wykonywanie czynności, mających na celu zapobieganie, rozpoznawanie i leczenie chorób zwierząt oraz wydawanie orzeczeń lekarsko-weterynaryjnych.

Art. 2

1. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarsko-weterynaryjnej należy do tego Ministra, któremu podlega służba weterynaryjna cywilna; przy wykonywaniu tego nadzoru Minister korzysta w granicach, przepisanych rozporządzeniem niniejszem ze współdziałania Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
2. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarsko-weterynaryjnej przez lekarzy weterynaryjnych wojskowych w zakresie ich czynności służbowych należy do Ministra Spraw Wojskowych.

Art. 3

Prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mają osoby, które:

a) są Obywatelami Państwa Polskiego,
b) nie zostały pozbawione praw publicznych i obywatelskich, ani też ubezwłasnowolnione z powodu choroby psychicznej,
c) posiadają dyplom lekarsko-weterynaryjny, wydany lub uznany przez jedną z wyższych uczelni lekarsko-weterynaryjnych w Państwie Polskiem,
d) są zapisane na listę członków Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Art. 4

1. Prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mogą również uzyskać:

a) osoby powołane przez Władze państwowe z zagranicy na profesorów wyższych uczelni lekarsko-weterynaryjnych, chociaż nie mają warunków, wymaganych w art. 3, posiadają jednak uprawnienia do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w innych Państwach, a to na czas, przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich;
b) osoby powołane przez władze państwowe, chociaż nie mają dopełnionych warunków z punktu „a” i „c” art. 3, lecz posiadają dyplom lekarsko-weterynaryjny wyższej uczelni lekarsko-weterynaryjnej polskiej lub zagranicznej — a to na czas powołania i, tylko w zakresie im poruczonym;
c) osoby, które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, lecz posiadają wszystkie warunki do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w rozumieniu ustawy niniejszej.

2. Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w przypadkach przewidzianych w ustępie (1), należy do władzy ministerjalnej; w czasie wojny na obszarze krajowym Minister Spraw Wojskowych, na obszarze zaś wojennym Naczelny Wódz, w porozumieniu z właściwym Ministrem, mają prawo dopuścić do pełnienia czynności lekarsko-weterynaryjnych w zakładach i formacjach wojskowych, osoby nie będące obywatelami Państwa Polskiego, lecz posiadające dyplomy lekarza weterynaryjnego.

Art. 5

Osoby nieposiadające warunków potrzebnych do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w myśl niniejszego rozporządzenia, lecz posiadające dyplomy lekarsko-weterynaryjne polskie lub zagraniczne, mają prawo jedynie brać udział w naradach lekarsko-weterynaryjnych na zaproszenie lekarzy, posiadających prawo wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem i wykonać zabiegi z tych narad wynikające.

Art. 6

Osoby, które posiadają prawo do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na podstawie ustawy niniejszej mogą używać tytułu „lekarz weterynaryjny”; nikomu innemu tego tytułu używać nie wolno.

Art. 7

1. Prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej traci moc z samego prawa:
a) w razie utraty obywatelstwa polskiego, za wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 4 (1) pkt.;
b) w razie ubezwłasnowolnienia z powodu choroby psychicznej — na czas trwania ubezwłasnowolnienia;
c) w razie sądownego pozbawienia praw publicznych i obywatelskich, praw honorowych do chwili odzyskania tych praw.

2. Prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej może być pozbawiony lekarz weterynaryjny na stałe lub na określony przeciąg czasu:
a) wyrokiem Sądu Powszechnego lub Wojskowego;
b) wyrokiem Sądu Dyscyplinarnego Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, zatwierdzonym przez właściwego Ministra.

3. Prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej może być zawieszone przez Ministra w przypadkach, gdy z powodu choroby psychicznej lekarza weterynaryjnego, wykonywanie przez niego praktyki lekarsko-weterynaryjnej zagrażać może oczywistem niebezpieczeństwem życiu i zdrowiu leczonych zwierząt lub zdrowiu publicznemu.
Decyzja Ministra jest oparta na podstawie orzeczenia specjalnej Komisji, wyłonionej przez Zarząd Izby Lekarsko-Weterynaryjnej i na podstawie wyników badania przez Komisję Lekarską, wyznaczoną przez Ministra.
Zawieszenie jest orzekane na czas choroby.
Na żądanie zainteresowanego lekarza weterynaryjnego, nie wcześniej jednak, niż po upływie jednego roku od dnia zawieszenia, Minister może zarządzić ponia praktyki lekarsko-weterynaryjnej.
nowne badanie jego przez wymienioną Komisję.
O swej nowej decyzji Minister zawiadamia Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

Art. 8

1. Przed przystąpieniem do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej lekarz weterynaryjny obowiązany jest zarejestrować się u właściwej władzy ministerjalnej, składając dowody swych uprawnień; władza ta wydaje lekarzowi weterynaryjnemu pisemne zaświadczenie o uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej.
2. Po zarejestrowaniu się lekarz weterynaryjny zgłasza się do Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, która niezwłocznie wpisuje go na listę swych członków. Lekarz weterynaryjny może rozpocząć wykonywanie praktyki lekarskiej od dnia zgłoszenia się do Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
3. O rozpoczęciu i zaprzestaniu wykonywania praktyki lekarskiej w miejscu stałem, o zmianach tego miejsca i adresu lekarz weterynaryjny obowiązany jest w ciągu dni 14 zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej i Izbę Lekarsko-Weterynaryjną.

Art. 9

1. Z wykonywaniem praktyki lekarsko-weterynaryjnej nie wolno łączyć zajęć nielicujących z etyką lub powagą zawodu lekarsko-weterynaryjnego.
2. W poszczególnych przypadkach zakazy wydaje właściwa władza ministerjalna na podstawie opinji Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, a w stosunku do lekarzy weterynaryjnych wojskowych — władze wojskowe.

Art. 10

Lekarz weterynaryjny, który zgodnie z postanowieniami art. 8 pkt. (3) nie zawiadomił powiatowej władzy administracji ogólnej i Izby Lekarsko-Weterynaryjnej o zaprzestaniu wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej, winien jeśli nie zachodzi poważna ku temu przeszkoda, udzielić pomocy lekarskiej w każdym przypadku, grożącym choremu koniowi lub mułowi wskutek zwłoki niebezpieczeństwem utraty życia lub zdrowia.

Za odmówienie w takich przypadkach pomocy lekarskiej lekarz weterynaryjny niezależnie od kar, przewidzianych w art. 20, może być pociągnięty przez właściciela zwierzęcia do odpowiedzialności dyscyplinarnej przed Izbą Lekarsko-Weterynaryjną.

2. Przepis ustępu poprzedniego nie obowiązuje w miejscowościach, w których jest zorganizowana, stale czynna doraźna pomoc lekarsko-weterynaryjna.
3. Przepis ustępu pierwszego nie obowiązuje lekarza weterynaryjnego w stosunku do innych zwierząt, poza koniem i mułem.

Art. 11

Lekarz weterynaryjny może odstąpić od leczenia chorego zwierzęcia według własnego uznaia, o ile nie zachodzi przypadek z art. 10, obowiązany jest jednak o tem zawczasu uprzedzić właściciela zwierzęcia.

Przepis ten nie narusza w niczem praw właściciela zwierzęcia, uzyskanych na podstawie stosunku służbowego lub zawartych dobrowolnie umów.

Art. 12

1. Każdy lekarz weterynaryjny wykonywujący praktykę lekarsko-weterynaryjną, który nie przekroczył 40 roku życia, może być powoałny do publicznej cywilnej ustawy weterynaryjnej w razie konieczności zwalczania groźnych chorób zaraźliwych wśród zwierząt na czas ich trwania, a to w przypadkach:
   a) niemożności zadośćuczynienia potrzebom przez urzędowy personel lekarsko-weterynaryjny;
   b) niemożności zdobycia dostatecznej liczby sił lekarsko-weterynaryjnych drogą dobrowolnych zgłoszeń z pośród lekarzy weterynaryjnych.
2. Zasady, na jakich może nastąpić to powołanie, oraz normy płac powołanych lekarzy weterynaryjnych, jakoteż zaopatrzenie na wypadek choroby lub niezdolności do pracy, a także odszkodowanie dla rodziny lekarza weterynaryjnego w razie jego śmierci, spowodowanej powyższym powołaniem, ustala Rada Ministrów na wniosek właściwego Ministra, zgłoszony w porozumieniu z Ministrem Skarbu, po uprzedniem wysłuchaniu opinji Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
3. Postanowienia ustępów (1) i (2) nie dotyczy lekarzy weterynaryjnych wojskowych, ani też lekarzy weterynaryjnych powołanych do osobistych świadczeń wojennych lub do wojskowej służby pomocniczej.

Art. 13

1. Lekarze weterynaryjni, zawierając umowy o stałą lub na pewien określony przeciąg czasu pracę lekarsko-weterynaryjną nie mogą stosować norm pracy i skali płac niższych niż te, jakie dla danego województwa ogłosi wojewódzka władza administracji ogólnej po zasięgnięciu opinji Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.
   Instytucje rządowe, samorządowe, opieki społecznej, ubezpieczeń społecznych i dobroczynne korzystają z ulg, określonych przez tę władzę. O umowach niezgodnych z przepisem niniejszym, każdy członek Izby Lekarsko-Weterynaryjnej ma prawo zawiadomić Izbę, która może lekarza weterynaryjnego winnego zawarcia takiej umowy pociągnąć do odpowiedzialności dyscyplinarnej.
2. W razie niezawarcia oddzielnej umowy z lekarzami weterynaryjnymi o należność za udzielenie porady, za zabieg lekarski lub za leczenie, lekarz weterynaryjny obowiązany jest przyjąć ją w wysokości odpowiadającej skali cennika należności lekarsko-weterynaryjnych, ogłaszanego przez wojewódzką władzę

administracyjną po zasięgnięciu opinji Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, Instytucja rządowa, samorządowa, opieki społecznej, ubezpieczeń społecznych i dobroczynnych korzystają z ulg, określonych przez tę władzę.

3. W razie sporu o słuszność lub wysokość należności żądanych przez lekarza weterynaryjnego — zainteresowanym stronom przysługuje prawo zwrócenia się do Sądu Polubownego Izby Lekarsko-Weterynaryjnej o rozstrzygnięcie; orzeczenia Sądu Polubownego są ostateczne.
4. Z chwilą wyrażenia przez obie strony pisemnej zgody na rozstrzygnięcie sporu przez Sąd Polubowny, zwracanie się na drogę sądową jest niedopuszczalne.

Art. 14

1. Każdemu lekarzowi weterynaryjnemu, który udzielił pierwszej pomocy koniowi lub mułowi w nagłych przypadkach (art. 10), lub też przybył do jej udzielenia, należy się odpowiednia zapłata za trud według taksy, ustalonej na mocy art. 21, oraz zwrot rzeczywistych i usprawiedliwionych wydatków.
2. Jeżeli koszty za udzielenie przez lekarza weterynaryjnego pomocy w nagłych przypadkach nie mogą być zwrócone lub ściągnięte od właściciela chorego konia lub muła, lub od instytucji zobowiązanych z jakiegokolwiek tytułu prawnego do pokrycia tych kosztów, wypłaca je lekarzowi weterynaryjnemu Związek Komunalny, na którego obszarze, zaszedł nagły przypadek, przytem Związkowi Komunalnemu, który pokrył te koszty, przysługuje w przeciągu 5-ciu lat od dnia zapłacenia należności prawo regresu do osób i instytucji wyżej wspomnianych.

Art. 15

1. Zabrania się ogłaszania i reklamowania jakiemikolwiek sposobami:
   a) środków leczniczych weterynaryjnych, niedopuszczonych do obrotu w kraju;
   b) środków leczniczych, dopuszczonych do obrotu w kraju — w formie, zawierającej informacje lecznicze, mogące wprowadzić w błąd publiczność;
   c) preparatów odżywczych i przedmiotów użytku w formie, zawierającej wskazania lecznicze.
2. Ogłaszanie i reklamowanie środków leczniczych weterynaryjnych, wydawanych jedynie na recepty lekarskie, dozwolone jest wyłącznie w prasie fachowej.
3. Władza Ministerjalna normuje drogą rozporządzeń sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarskiej, weterynaryjnej, lecznictwa i sprzedaży środków leczniczych weterynaryjnych.
4. Odpowiedzialność za rozpowszechnianie i podawanie do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób ogłoszeń, komunikatów lub innych reklam wbrew postanowieniom niniejszego rozporządzenia, ponoszą zarówno osoby ogłaszające i reklamujące, jak i osoby odpowiedzialne na ogólnych zasadach za umieszczanie ogłoszeń i reklam w czasopismach, wszelkiego rodzaju wydawnictwach oraz przedsiębiorstwach.

Art. 16

1. Lekarz weterynaryjny obowiązany jest do zachowania w tajemnicy wszystkiego, o czem poweźmie wiadomość podczas i wskutek wykonywania swego zawodu.

2. Wyjątek od obowiązku zachowania tajemnicy lekarskiej stanowią przypadki;
   a) kiedy lekarz weterynaryjny obowiązany jest z mocy przepisów prawnych donosić władzom o chorobie zaraźliwej;
   b) kiedy na skutek żądania uprawnionych władz, urzędów, bądź też instytucji państwowych, samorządowych lub publiczno-prawnych lekarz weterynaryjny występuje jako biegły;
   c) kiedy badanie lekarskie zostało zarządzone na żądanie uprawnionych do tego władz, urzędów i instytucji państwowych, samorządowych i publiczno-prawnych.

Art. 17

1. Lekarz weterynaryjny może wydawać świadectwa stanu zdrowia zwierząt tylko na podstawie uprzedniego badania, dokonanego osobiście.
2. Za wydanie świadectwa lekarz ma prawo pobierania odpowiedniej należności, ustalonej w trybie art. 13, jeżeli na podstawie innych przepisów nie jest obowiązany do innego postępowania w tym względzie.
3. W każdem świadectwie stanu zdrowia zwierzęcia, lekarz weterynaryjny winien:
   a) wskazać cel jego wydania, oraz na czyje ręce i na czyje żądanie wydał świadectwo;
   b) dokładnie wymienić wszelkie cechy (rodzaj zwierzęcia, jego płeć, wysokość, wiek, maść, odznaki i t. p.) zwierzęcia oraz sposób stwierdzenia jego tożsamości oraz nazwisko i adres właściciela;
   c) zaznaczyć w razie ich stwierdzenia, rozpoznanie schorzenia, względnie inne zmiany chorobowe, oraz podać datę wykonanego przez siebie badania.

   Rozpoznanie schorzenia może być opuszczone, jeżeli ze względu na cel świadectwa — lekarz weterynaryjny uzna je za zbyteczne lub jeżeli umieszczenie rozpoznania w świadectwie nasuwa wątpliwość co do zachowania tajemnicy lekarskiej w myśl art. 16.

Art. 18

Postanowienia artykułów 13, 14 i 17 ust. (2) nie mają zastosowania do lekarzy weterynaryjnych państwowych, wojskowych, samorządowych oraz zatrudnionych w instytucjach ubezpieczeń społecznych w przypadkach, w których wykonywują oni czynności z tytułu obowiązku służbowego lub umownego.

Art. 19

1. Środki lekarsko-weterynaryjne zapisuje się w formie recept.
2. Sposób wystawiania recept ustala władza ministerjalna w drodze rozporządzenia.

Art. 20

1. Winni wykonywania praktyki lekarskiej wbrew przepisom artykułu 3 i 4 oraz winni przekroczenia przepisów art. 10 ust. 1 i 15 oraz rozporządzeń wydanych na podstawie art. 15, ulegną karze aresztu do 6 tygodni i grzywny do 1000 zł. lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.
2 Druki, broszury, wzory, próbki leków, środki lecznicze i t. p. rozpowszechniane wbrew przepisom art. 15 legną zniszczeniu lub konfiskacie na rzecz instytucyj publicznych.

3. Winni przekroczenia przepisów innych artykułów niniejszego rozporządzenia ulegną karze grzywny do 500 zł., o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.
4 W razie niemożności ściągnięcia grzywny, władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie wyżej ponad cztery tygodnie.
5. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Art. 21

Uprawnienia, wynikające z art. 9 władza ministerjalna może przekazać Izbom Lekarsko-Weterynaryjnym: regulowanie sprawy ogłoszeń publicznych, komunikatów i innych reklam, dotyczących wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej i lecznictwa przez lekarzy weterynaryjnych.

Art. 22

Przepisy rozporządzenia niniejszego nie naruszają uprawnień, przewidzianych w umowach międzynarodowych, w warunkach i w granicach w umowach tych przewidzianych.

Art. 23

Za równoznaczne z dyplomem lekarskim wydanym lub uznanym przez wyższe uczelnie weterynaryjne polskie są:
1. dyplom lekarsko-weterynaryjny, wydany lub uznany przez uczelnie dawnego państwa austro-węgierskiego przed 1 listopada 1918 r.;
2. dyplom uprawniający do wykonywania praktyki lekarsko - weterynaryjnej (aprobata) w dawnem państwie niemieckiem przed dniem 27 grudnia 1918 r.;
3. dyplom lekarza weterynaryjnego wydany lub uznany przez uczelnie dawnego państwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.

Art. 24

Do czasu powołania do życia Izby Lekarsko - Weterynaryjnej wszystkie sprawy przekazane niniejszą Ustawą Izbie do ostatecznego rozstrzygnięcia załatwiać będzie właściwa władza ministerjalna.

Art. 25

Wykonywanie niniejszej Ustawy poleca się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwemi ministrami.

Art. 26

1. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej i wchodzi w życie piętnastego dnia po ogłoszeniu.
2. Z dniem wejścia w życie rozporządzenia niniejszego tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach, unormowanych niniejszem rozporządzeniem.

SKŁAD ZARZĄDU GŁÓWNEGO Z. L. W. R. P. NA 1934/35

Prezes — A. Koskowski, I Wiceprezes — Dr. K. Millak, II Wiceprezes — Dr. Wł. Guzek, Sekretarz Generalny — M. Marczewski, Zastępca Sekretarza

Generalnego — A. Lenkiewicz, Skarbnik — J. Braun, Sekretarz Naukowy — Dr. M. Łabędź, Redaktor Naczelny i Bibljotekarz — E. Złotnicki.

Członkowie Zarządu: Dr. L. Dobjasz, Dr. St. Dowgiałło, Dr. St. Jakubowski, Dr. K. Klabecki, A. Mackiewicz, Z. Zaniewski.

Z KASY POGRZEBOWEJ

RUCH CZŁONKÓW KASY POGRZEBOWEJ

W okresie od 15.VIII 1933 r. do 1.XI 1933 r.

a) zostali przyjęci: 564 Sidor Kazimierz, 565 Pierebiłło Jason.
b) zmarli: Dalkiewicz Mieczysław dn. 2.X 1933 r., Palczewski Witold dn. 19.X 1933 roku.

Z ODDZIAŁÓW Z. L. W. RZ. P.

SKŁADY WŁADZ ODDZIAŁÓW NA 1933/34 R.

ODDZIAŁ STANISŁAWOWSKI

Zarząd: prezes — Dr. H. Michelini, sekretarz admin. — p. Józef Wojnarowicz, sekretarz naukowy — mjr. Zagajewski, skarbnik — p. Kowalski. Zastępcy: pp. Wattenberg, Gerczak, Wójcik.

Sąd Honorowy: pp. inż. Kułakowski, Mojseowicz, Sęk. Zastępcy: pp. Zintel i Almer.

Komisja Rewizyjna: pp. Wilk, Gewandter, Lang.

RUCH OSOBOWY W ODDZIAŁACH

ZGŁOSZENIA I PRZYJĘCIA NOWYCH CZŁONKÓW:

W myśl § 91 Statutu Zarządy Oddziałów Z. L. W. Rz. P. podają do wiadomości następujące zgłoszenia na członków rzeczywistych Zrzeszenia:

Oddział Poznański — pp. Wawrzyniec Fiszer, Henryk Gloksin, Henryk Gołaszewski, Juljan Grzmil, Stefan Klicki, Tadeusz Miłoś, Aleksander Radke, Eryk Smorowski, Władysław Witkowski.

Oddział Warszawski — pp. Jadwiga Mościcka - Gostyńska, Heljodor Różycki - Szwejkowski, Henryk Dürstenfeld, Bohdan Gronczewski, Mirosław Kiszkiel, Konstanty Rudziński.

WYKAZ CZŁONKÓW SKREŚLONYCH WSKUTEK ZALEGANIA W OPŁACIE SKŁADEK CZŁONKOWSKICH:

Oddział Warszawski — pp. 1. Biesiekierski Bolesław, 2. Bakun Stanisław, 3. Dobrzański Lucjan, 4. Hantower Anatol, 5. Kejdana Stefan, 6. Kossowski Mieczysław, 7. Kornaszewski Jan, 8. Kociołek Wawrzyniec, 9. Olszański Zygmunt, 10. Wakuła Adam, 11. Zawidzki Jan.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

SPRAWOZDANIE Z OBRAD III WALNEGO ZJAZDU ZRZESZENIA LEKARZY WETERYNARYJNYCH RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dn. 12.IX r. b. w Poznaniu odbył się III Walny Zjazd Z. L. W. Rz. P. przy udziale 112 członków Zrzeszenia.

Zjazd zagaił Prezes Zarządu Głównego A. Koskowski, proponując na przewodniczącego Zjazdu płk. M. Kowalewskiego, na asesorów: J. Fedeckiego i B. Sadowicza oraz na sekretarzy: Wł. Witkowskiego i B. Witkowskiego.

Wybór Prezydjum Zjazdu odbył się przez aklamację.

Następnie uczczono przez powstanie pamięć zmarłych kolegów: Oskara Jagodzińskiego, Alfreda Ramera, Józefa Wierzbickiego, Hermana Hirsza, Józefa Wyrzykowskiego, Feliksa Lowassera, Walerego Wachowskiego, Izaaka Knettera, Antoniego Jędrzejewskiego, Aleksandra Berezy, Witolda Drowanowskiego, Fortunata Chełchowskiego, Franciszka Rudzkiego, Stanisława Poczmana.

Powitalne przemówienia wygłosili: Prof. dr. Z. Markowski w imieniu Pana Ministra Rolnictwa i Reform Roln. i Płk. dr. K. Zagrodzki w imieniu Pana Ministra Spraw Wojskowych, poczem odczytane zostały nadesłane depesze powitalne.

Sprawozdanie z działalności Zarządu Gł.

Prezes A. Koskowski podkreślił trudne warunki pracy Zarządu Głównego ze względu na zaszłą reorganizację służby weterynaryjnej w Państwie na najwyższym jej szczeblu. Reorganizacja ta uniemożliwiła realizację zasadniczych postulatów naszego zawodu.

Organ weterynaryjny powołany do życia nie może być odpowiednikiem tego znaczenia, jakie posiada służba weterynaryjna w ogólnym systemie gospodarki narodowej, stojąc na straży nietylko bardzo poważnych interesów gospodarczych Państwa, lecz również na straży zdrowia publicznego.

Z tych względów zapewnienie należytego rozwoju służbie weterynaryjnej przez stworzenie odpowiednich ram organizacyjnych jest przedewszystkiem nakazem państwowym.

Ponieważ uwzględnienie interesów zawodowych sprzyja, a nawet warunkuje wypełnienie obowiązków służby weterynaryjnej wobec Państwa — nie można zatem ustawać w dążeniu do wywalczenia służbie weterynaryjnej należytego miejsca w administracji państwowej.

Nie było należytego poparcia u czynników, które w pierwszym rzędzie winny były pomóc w usiłowaniach zawodu, przez co walka była bardzo uciążliwa. Należy żywić nadzieję, że przyszły Zarząd pracować będzie w pomyślniejszych warunkach i uda mu się zrealizować te postulaty, o które stan weterynaryjny walczył z dużym nakładem wysiłków i pracy, niezawsze jednak z powodzeniem.

Sprawozdanie sekretarza generalnego złożył mgr. M. Marczewski.

Na bieg prac Zarządu Głównego obecnej kadencji wywarł znaczny wpływ okres przejściowy, jaki przeżywamy we wszystkich nieomal dziedzinach życia.

Dlatego też działalność Zarządu Głównego miała raczej charakter zachowawczy, natomiast praca twórcza, podejmowanie inicjatywy, wytyczanie nowych kierunków dla zawodu nie miała odpowiednich warunków i nie było widoków możliwości zrealizowania jakiegoś szerszego programu pozytywnego.

Jednak prace przygotowacze były przez Zarząd Główny inicjowane i przeprowadzane pod kątem wykorzystania ich skoro tylko sytuacja zewnętrzna to umożliwi.

W ogólnym zarysie całokształt prac Zarządu Głównego da się ugrupować według następujących punktów: I. Zarząd Główny i jego organizacja. II. Stan organizacji Zrzeszenia. III. Działalność w kierunku rozwoju ruchu naukowego. IV. Działalność w ochronie zawodu. V. Działalność administracyjna. VI. Kooperacja z innemi Zrzeszeniami zawodowemi i społecznemi.

I. Zarząd Główny i jego organizacja.

a) Zarząd Główny, wybrany na II Walnym Zjeździe Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie w dn. 2 — 4 maja 1932 r. ukonstytuował się w sposób następujący: 1) Prezes — A. Koskowski, 2) Wiceprezesi: Dr. K. Millak i Dr. Wł. Guzek, 3) Sekretarz Generalny — M. Marczewski, 4) Zastępca Sekr. Gen. — Z. Zaniewski, 5) Sekretarz Naukowy i Redaktor Naczelny — Dr. M. Łabędź, 6) Bibljotekarz — L. Matuszewski. 7) Skarbnik — J. Braun. Członkowie: Dr. L. Dobiasz, Dr. K. Klabecki, A. Mackiewicz i H. Skoczyński.

Ogółem członków Zarządu Głównego było 12, w tem miejscowych 75%, zamiejscowych 25%.

b) Zarząd odbył ogółem 24 posiedzenia z udziałem przeważnie członków miejscowych; nieobecność członków zamiejscowych była usprawiedliwiona we wszystkich wypadkach.

c) Uchwałą Zarządu Głównego z dnia 24 maja 1932 r. poruczono Prezydjum w składzie przynajmniej Prezesa, jednego z Wiceprezesów i Sekretarza Generalnego lub ich zastępców załatwianie spraw nagłych w imieniu Zarządu, z obowiązkiem jednak przedstawiania spraw załatwianych na najbliższem posiedzeniu Zarządu, przyczem Zarząd Główny uważał, że pożądane jest zasięganie w tych wypadkach opinji innych członków Zarządu.

d) W delegacjach do władz udawało się Prezydjum.

e) Wszyscy członkowie Zarządu Głównego pełnili swe funkcje honorowo.

Za podróże w sprawach Zrzeszenia członkowie Zarządu otrzymywali, zgodnie z § 44 Statutu, zwrot kosztów według wystawianych przez nich rachunków.

f) Przy Zarządzie Głównym istniały następujące Komisje i Sekcje:

1. Sekcja pośrednictwa pracy i wydawnictw — Z. Zaniewski.
2. Komisja Słownikowa — dr. K. Millak.
3. Sekcja ochrony pracy lekarza weterynaryjnego — A. Mackiewicz, Z. Zaniewski i dr. M. Łabędź.
4. Sekcja propagandowa — dr. J. Kiszkiel.
5. Sekcja weterynarji samorządowej — A. Mackiewicz.
6. Referat pomocy wdowom i sierotom — M. Marczewski.
7. Komisja Zjazdów i Stosunków Międzynarodowych — dr. K. Millak.
8. Komitet Naukowy w osobach: Prezesa lub Wiceprezesa, Redaktora Naczelnego i Sekretarza Naukowego, dr. K. Millak, prof. dr. Z. Szymanowski i prof. dr. K. Łopatyński.
9. Delegaci do Państwowej Rady Rolniczej: dr. H. Lang, zastępca jego H. Skoczyński.
10. Reprezentant Zrzeszenia w Komisji Bekonowej Związku Miast — Z. Zaniewski.
11. Komitet Redakcyjny „Życia Weterynaryjnego" — Redaktor Naczelny — Dr. M. Łabędź.
    Członkowie: M. Marczewski, dr. K. Millak, H. Skoczyński i Z. Zaniewski.
12. Kasa Pogrzebowa — A. Mackiewicz.
    Pozatem Zarząd Główny, w wykonaniu Uchwały II Walnego Zjazdu zorganizował w porozumieniu z Radą Delegatów, następujące Sekcje i Komisje:
13. Komisję do spraw gruźlicy pod przewodnictwem Prof. dr. Juljana Nowaka,
14. Komisję do spraw ronienia zakaźnego pod przewodnictwem Prof. dr. St. Legeżyńskiego,
15. Komisję do spraw pomoru-zarazy świń pod przewodnictwem Dr. Wł. Guzka,
16. Sekcję lekarzy weterynaryjnych zatrudnionych w przetwórstwie mięsnem pod przewodnictwem A. Kwiatkowskiego,
17. Sekcję lekarzy weterynaryjnych samorządowych pod przewodnictwem lek. wet. St. Majewskiego,
18. Sekcję lecznictwa zwierząt pod przewodnictwem dr. St. Piotrowskiego.

g) Do Zarządu Głównego coraz częściej zgłaszają zawiadomienia o wolnych posadach Urzędy Państwowe i Instytucje Samorządowe.

W okresie sprawozdawczym takich zgłoszeń wpłynęło 22.

Informacyj o wakujących posadach udzielono ogółem 36, w tem pisemnych 15.

h) Biuro Zarządu Głównego pracowało po dkierunkiem Sekretarza Generalnego. Personel biura składał się z 2-ch urzędników i woźnej.

W okresie sprawozdawczym załatwiono 907 spraw.

Personel biura czynny był również przy ekspedycji „Życia Weterynaryjnego" i „Revue Vétérinaire Slave" oraz wydawnictw Zrzeszenia.

II. Stan organizacji Zrzeszenia

a) Według danych z Oddziałów, Zrzeszenie liczy 813 członków rzeczywistych, co stanowi około 64% ogółu lekarzy weterynaryjnych w Państwie.

Cyfra ta jest nieco niższa, niż w poprzednim okresie sprawozdawczym, na co złożyły się: duży przypływ młodych lekarzy w połączeniu z ich abstynen-

cją od udziału w organizacji i większa dokładność w obliczeniu ogólnej ilości lekarzy weterynaryjnych w Państwie.

Procent Zrzeszonych jest znaczny i chlubnie świadczy o wysokim stopniu uspołecznienia polskich lekarzy weterynaryjnych.

Według poszczególnych Oddziałów Wojewódzkich stan liczebny przedstawia się, jak następuje:

„	Pomorski	— 43	„	59.7 %	„	„	„	„
„	Poznański	— 91	„	62.3 %	„	„	„	„
„	Śląski	— 39	„	88.6 %	„	„	„	„
„	Stanisławowski	— 27	„	57.4 %	„	„	„	„
„	Tarnopolski	— 42	„	72.4 %	„	„	„	„
„	Warszawski	—135	„	67.8 %	„	„	„	„
„	Wileński	— 24	„	57.1 %	„	„	„	„
„	Wołyński	— 29	„	50.9 %	„	„	„	„

Największy zatem procent zrzeszonych w stosunku do niezrzeszonych wykazuje Oddział Śląski — 88.6 %, najniższy zaś Oddział Wołyński — 50.9 %.

b) Celem sprawdzenia stosunku procentowego zrzeszonych do niezrzeszonych według wieku, zebrano dane według kolejnych okresów 5-cioletnich.

Dane te przedstawiają się następująco:

do 1908 r.	— 0 %	1887 — 1883	— 66,9 %
1907 — 1903	— 22,9 %	1882 — 1878	— 69,2 %
1902 — 1898	— 51,4 %	1877 — 1873	— 53,6 %
1897 — 1893	— 58,1 %	1872 — 1868	— 65,4 %
1892 — 1888	— 66,6 %	1867 i starsi	— 47,0

W ten sposób największy procent dają roczniki od 1882 do 1878, mianowicie — 69,2 %, czyli, że największy procent zrzeszonych istnieje wśród kolegów w wieku lat 51 — 55.

Stosunkowo niski procent wykazują koledzy w wieku 26 — 30 lat.

25-cioletnich i niżej niema zrzeszonych wcale, jakkolwiek takich kolegów jest zgórą 30. Świadczyłoby to, że młoda generacja kolegów niezbyt garnie się do organizacji.

Koledzy w wieku 31 — 35 lat wykazują więcej niż dwukrotnie większy procent zrzeszonych niż w wieku 26 — 30 lat.

Trudno dociec, jakie są istotne przyczyny tego zjawiska. Prawdopodobnie nieustabilizowane i trudne warunki pracy w pierwszych latach po uzyskaniu dyplomu nie stwarzają sprzyjającej atmosfery do udziału w życiu społeczno-weterynaryjnem.

c) Również ciekawie przedstawia się sprawa ilości zrzeszonych według zajmowanych stanowisk, mianowicie: stosunek procentowy zrzeszonych do niezrzeszonych wśród państwowych lekarzy weterynaryjnych wynosił 67,5 %, samorządowych 65,0 %, wojskowych 47,0 %, wolnopraktykujących i emerytów — 40,5 %.

d) Stosownie do uchwały II Walnego Zjazdu Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rzeczypospolitej Polskiej — Rada Delegatów uzyskała prawo połączenia niektórych Oddziałów Zrzeszenia w większe ośrodki.

Na życzenie Rady Delegatów Zarząd Główny zasięgnął w tej sprawie opinji

Oddziałów, z których niemal wszystkie wypowiedziały się przeciw łączeniu w drodze przymusowej.

Sądząc z opinji nie należy się spodziewać, aby istniało dążenie do dobrowolnego łączenia się Oddziałów, dlatego też Rada Delegatów na Sesji swej w dniu 29 czerwca 1933 r. powzięła uchwałę, że połączenie Oddziałów może być przeprowadzone tylko w drodze dobrowolnej i może nastąpić jedynie na życzenie zainteresowanych Oddziałów.

Zarząd Główny prosiłby Walny Zjazd o przychylenie się do zdania Rady Delegatów, pozostawiając jednak jej prawo dokonania, w porozumieniu z Zarządem Głównym, na prawach Walnego Zjazdu, połączenia proszących o to Oddziałów, aby nie musiały czekać z połączeniem, aż do następnego Walnego Zjazdu.

e) W związku ze zmianami Statutu, dokonanemi na II Walnym Zjeździe Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz-litej Polskiej, zaszła potrzeba zmiany szeregu postanowień regulaminu Sądu Honorowego Oddziału.

Nowy, uwzględniający poprawki, regulamin Sądu Honorowego Oddziału został opracowany przez Zarząd Główny i rozesłany do Zarządu wszystkich Oddziałów Zrzeszenia.

Dotychczas przyjęły ten regulamin, jako własny, z nieznacznemi zmianami lub bez zmian następujące Odziały: 1) krakowski, 2) poznański, 3) stanisławowski, 4) tarnopolski, 5) wileński. Pozostałe przyjęły regulamin prawdopodobnie bez zmian.

f) Niektóre z byłych organizacji lekarsko-weterynaryjnych posiadały członków honorowych, zasłużonych dla zawodu lekarsko-weterynaryjnego w Polsce.

Zrzeszenie, jako spadkobierca ideologji tych organizacji, uważa sobie za zaszczyt adoptowanie tych członków.

Zwracamy się z prośbą do Walnego Zjazdu, aby zechciał przyjąć do zatwierdzającej wiadomości umieszczenie na liście honorowej Zrzeszenia:

1) prof. dr. Juljana Nowaka,
2) dr. Henryka Langa, jako członków honorowych b. Krakowsko-Śląskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych,
3) ś. p. prof. dr. Henryka Kadyi'a, prof. dr. Zygmunta Markowskiego, prezesa Franciszka Ponickiego, dr. Fryderyka Frieda jako członków honorowych Małopolskiego Towarzystwa Weterynaryjnego,
4) ś. p. Generała dr. Józefa Starkowskiego, jako członka b. Wielkopolskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych,
5) ś. p. prof. mag. nauk wet. Jana Sadowskiego, ś. p. prof. dr. Józefa Szpilmana, ś. p. prof. mag. nauk wet. Stanisława Królikowskiego, ś. p. dr. med. wet. Piotra Boczkowskiego, mag. nauk wet. Józefa Kaczyńskiego, prof. dr. botaniki Bolesława Hryniewieckiego, jako członków honorowych Polskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych.

g) Od czasu powstania organizacji Zrzeszenia — uczyniła ona znaczny krok naprzód w kierunku związania całości silniejszymi węzłami.

Wszelkie głębsze zmiany w istniejącej organizacji mogłyby wpłynąć szkodliwie na jej rozwój i dlatego zalecałoby się utrzymać stan obecny, aż do chwili, kiedy ujawni się konieczna potrzeba dokonania większej zmiany statutu.

Narazie statut wraz z poprawkami do niego, jakkolwiek niedoskonały — należałoby utrzymać nadal.

III. Działalność Zarządu Głównego w kierunku rozwoju ruchu naukowego.

a) Szczegółowe sprawozdanie o rozwoju ruchu naukowego w Zrzeszeniu, jak również o udziale w tej akcji poszczególnych Oddziałów przedstawi Sekretarz Naukowy dr. M. Łabędź.

Oddział	Białostocki	— 43	czyli	66.2%	ogółu zam.	na	terenie	Województwa
„	Kielecki	— 46	„	65.7%	„	„	„	„
„	Krakowski	— 60	„	55.0%	„	„	„	„
„	Lubelski	— 50	„	51.5%	„	„	„	„
„	Lwowski	— 92	„	63.4%	„	„	„	„
„	Łódzki	— 44	„	67.5%	„	„	„	„
„	Nowogródzki	— 21	„	67.7%	„	„	„	„
„	Poleski	— 27	„	64.3%	„	„	„	„

W mojem sprawozdaniu podkreślę tylko niektóre momenty, związane z ogólną działalnością Zrzeszenia.

b) Na wniosek Stałej Delegacji Zjazdów Lekarzy i Przyrodników Polskich utworzona została przy Zarządzie Głównym Komisja Słownikowa.

Na prośbę Zarządu Głównego — Akademja Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie upoważniła do reprezentowania jej w tej sprawie prof. dr. Z. Markowskiego, zaś Wydział Weterynarji Uniwersytetu Warszawskiego prof. dr. Z. Weigla.

Pomimo kilkakrotnego zwracania się Zarządu Głównego w tej sprawie nie udało się uzyskać współpracy wspomnianych panów profesorów i dlatego nie można było przystąpić do tej pracy.

c) Z Funduszu Wydawnictw Naukowych, jakie b. Związek Zawodowy Lekarzy Weterynaryjnych Państwa Polskiego zobowiązał się przekazać w kwocie zł. 10.000.— Wydziałowi Weterynaryjnemu Uniwersytetu Warszawskiego, wpłacono dotychczas zł. 6.600.—.

Pozostaje do dyspozycji Wydziału Weterynaryjnego kwota zł. 664.50, którą będziemy się starali dopełnić do zaofiarowanej kwoty zł. 10.000.—.

d) W związku z obchodem 50-lecia Akademji Lwowskiej. Zarząd Główny wysłał delegację w osobach: dr. M. Łabędzia, M. Marczewskiego i dr. K. Millaka, przekazując jednocześnie kwotę zł. 300 — na koszta tablicy pamiątkowej.

Niezależnie od tego Zarząd Główny zwrócił się, na życzenia Oddziału Lwowskiego, do wszystkich Oddziałów Zrzeszenia z prośbą o przyczynienie się do pokrycia kosztów uroczystości.

Oddziały naogół bardzo gorąco akcję tę poparły.

e) W roku 1934 odbędzie się w New Yorku XII Międzynarodowy Kongres Weterynaryjny.

Będzie to drugi Kongres, w którym Polska weźmie udział, jako Państwo Niepodległe.

Pomimo ogromnych kosztów, związanych z uczestnictwem w Kongresie, pożądane jest, aby Zrzeszenie wysłało na ten Kongres swego delegata.

Zarząd Główny uzyskał zgodę Rady Delegatów na swój wniosek i obecnie

zwraca się do Walnego Zjazdu, aby odpowiednio poparł zamierzenia Zarządu Głównego.

Szczegółowy wniosek w tej sprawie przedstawię w końcu sprawozdania.

f) Wzorem Zrzeszeń lekarsko-weterynaryjnych innych Państw, Zarząd Główny zamierza zapisać Zrzeszenie na członka XII Międzynarodowego Kongresu Weterynaryjnego.

g) Organem XII Międzynarodowego Kongresu Weterynaryjnego na Polskę jest Komitet Państwowy, którego skład został ułożony przez Zarząd Główny wspólnie z Przewodniczącym Rady Delegatów i Państwowym Komitetem U. V. S.

Szczegółowe sprawozdanie o stanie prac Komitetu i o jego składzie przedstawi Przewodniczący Komisji Zjazdów i Stosunków Międzynarodowych dr. K. Millak.

h) Od roku 1932 Polska przewodniczy Unji Lekarzy Weterynaryjnych Słowiańskich.

W Polsce również wyszły pierwsze numery „Révue Vétérinaire Slavé".

W ten sposób Polsce przypadła zaszczytna rola pionera w dziedzinie stosunków międzysłowiańskich weterynaryjnych.

Szczegółowo przedstawi sprawę Przewodniczący Polskiego Komitetu U. V. S. prof. dr. A. Zakrzewski i dr. Konrad Millak, jako Przewodniczący Komisji Zjazdów i Stosunków Międzynarodowych, zaś Zarząd Główny zwraca się z gorącym apelem do Walnego Zjazdu, aby nie uchylił się od przyznania odpowiednich środków dla poparcia celów U. V. S.

i) W łonie Polskiego Komitetu Państwowego Unji Lekarzy Weterynaryjnych Słowiańskich powstała myśl utworzenia stypendjum dla lekarzy weterynaryjnych innych grup słowiańskich.

Sprawa ta została przychylnie potraktowana przez Radę Delegatów i obecnie zwracamy się do Walnego Zjazdu, aby umożliwił zrealizowanie tego projektu.

Polska, jako największe z Państw Słowiańskich Unji winna dać w tym względzie inicjatywę dla dobra idei słowiańskiej.

j) Polskie Towarzystwo Lekarzy Weterynaryjnych na Zjeździe Konstytucyjnym Zrzeszenia przekazało jego opiece, ustanowione specjalnemi statutami, nagrody Polskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych, wyrażając nadzieję, że będą one zachowane nadal wraz z brzmieniem nazw nagród, jakie zostały nadane przy ich utworzeniu.

Są to nagrody:

1) „Pracą ku prawdzie", 2) „Imienia Piotra Boczkowskiego".

Statuty tych nagród odpowiednio przystosowane do nowych warunków Zrzeszenia są opracowane i jeżeli Walny Zjazd życzyłby adoptować te nagrody, to ze względu na uproszczenie i przyśpieseznie ich realizacji, Zarząd Główny postawi wniosek, aby zatwierdzenie statutów mogło nastąpić przez Zarząd Główny wspólnie z Radą Delegatów na prawach Walnego Zjazdu.

k) Z inicjatywy Zarządu Głównego, zorganizowane zostały specjalne odczyty z dziedziny obrony przeciwgazowej weterynaryjnej.

Pierwszy Oddział Warszawski poparł inicjatywę Zarządu Głównego, a następnie zainteresowały się tą sprawą Oddziały: białostocki, kielecki, lwowski, pomorski i poznański.

Zarząd Główny ma nadzieję, że inne Oddziały również przystąpią do tej

akcji, ważnej dla naszej obrony narodowej, tembardziej, że w obronie tej zmuszeni będą uczestniczyć w charakterze kierowników działu weterynaryjnego bardzo liczni lekarze weterynaryjni.

IV. Działalność w ochronie zawodu.

a) Jednym z pierwszych postulatów Zrzeszenia, których realizacją zajął się Zarząd Główny, była walka o ochronę praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych opracowało projekt Ustawy w sprawie praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Rzeczypospolitej Polskiej, który był przesłany do Zarządu Głównego do opinji.

Projekt ten wymagał pewnych uzupełnień i zmian, które postanowiono przedłożyć Ministerstwu Rolnictwa i Reform Rolnych na konferencjach, w których miał uczestniczyć Zarząd Główny przez swych delegatów w osobach: pp. dr. Wł. Guzka, dr. M. Łabędzia i M. Marczewskiego.

Delegaci ci mieli być rzecznikami Zarządu Głównego wobec czynników rządowych.

Do konferencji jednak nie doszło i dalsze losy projektu pozostały w zawieszeniu.

Dlatego też Zarząd Główny poruczył Sekretarzowi Generalnemu opracowanie projektu Ustawy o wykonywaniu praktyki lekarsko-weterynaryjnej, który Zarząd Główny przedstawi Walnemu Zjazdowi do rozpatrzenia.

b) Zagadnienie Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w obecnych warunkach życia zawodu staje się już palące.

Inicjatywa, którą podjął Oddział Lwowski w tej sprawie, musi być poparta przez Zrzeszenie.

II Walny Zjazd poruczył Zarządowi Głównemu przygotowanie projektu, jednej dla całego Państwa Izby lekarsko-weterynaryjnej celem przedstawienia go obecnemu Walnemu Zjazdowi do rozpatrzenia.

Projekt Ustawy poruczono do opracowania PP. A. Koskowskiemu i M. Marczewskiemu.

Projekt ten jest przygotowany i zostanie dziś przedstawiony Zjazdowi do rozpatrzenia.

c) Prawne położenie służby weterynaryjnej samorządowej w dalszym ciągu pozostaje nieuregulowane i w tym kierunku Zarząd Główny wystąpił wobec czynników rządowych, przesyłając Panu Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych memorjał następującej treści:

„Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 19.I 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11 poz. 86 1928) przewiduje, między innemi, poruczanie samorządom funkcji powiatowych władz administracji ogólnej w dziedzinie weterynaryjnej.

Sprawa ta dotychczas nie została uregulowana, tymczasem brak odpowiedniego ustawodawstwa stawia duże trudności rozwojowi służby weterynaryjnej samorządowej.

W szczególności odczuwać się daje brak ustawowo przewidzianych etatów miejskich i sejmikowych lekarzy weterynaryjnych, co powoduje, że poszczególne miasta i sejmiki dowolnie regulują tę kwestję.

Znane są uposażenia miejskich lekarzy weterynaryjnych, wynoszące 100—200 zł. miesięcznie, chociaż gminy li tylko z tytułu przeprowadzonych przez le-

karzy weterynaryjnych oględzin zbierają kwoty nieraz wielokrotnie przewyższające koszta utrzymania lekarza weterynaryjnego.

Obowiązek ustanowienia etatów służby weterynaryjnej winien ciążyć nietylko na miastach z ludnością ponad 10.000, względnie ponad 5.000 mieszkańców, lecz również na zarządach mniejszych osiedli, o ile dochody z tytułu oględzin weterynaryjnych zwierząt dają dostateczne pokrycie, względnie, jeżeli dochody takie mogą być przez władze wojewódzkie ustalone w wymiarach pokrywających wydatki na utrzymanie lekarza weterynaryjnego.

Etaty sejmikowych lekarzy weterynaryjnych nie powinny być niższe od etatów państwowych i tam, gdzie zostały wprowadzone, nie powinny być kasowane bez wyraźnej na to zgody Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i odwrotnie, te same Ministerstwa w porozumieniu ze sobą powinny nakazać Wydziałom Powiatowym i Magistratom wstawienie do budżetu sum na otwarcie nowych etatów lekarzy weterynaryjnych tam, gdzie życie tego wymaga.

W rejonach o małej dochodowości jeden lekarz weterynaryjny może wykonywać obowiązki sanitarno-weterynaryjne miejskie i sejmikowe, pobierając łączne wynagrodzenie.

Jako przykład skutków braku ustawowego załatwienia sprawy etatów komunalnych lekarzy weterynaryjnych służy zlikwidowanie w 1930 r. miejskiej służby weterynaryjnej w Warszawie.

Tysiące jatek, masarni, krowiarń, stajen, stacji kolei i kolejek, przystanie wodne i t. p. pozostają obecnie w miljonowem mieście pod dorywczym nadzorem czterech tylko państwowych lekarzy weterynaryjnych, którzy nie są w stanie wypełnić obowiązków, jakie nakładają na nich ustawy i rozporządzenia.

Obecnie wprowadzone rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30.VI 1932 r. o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 603 z 1932 r.) oraz przygotowane już rozporządzenie o nadzorze nad obrotem mleka, a więc i nad krowiarniami wymagają, w interesie zdrowia publicznego, bardzo energicznego stałego nadzoru weterynaryjnego nad temi zakładami, tymczasem jest to przy obecnej obsadzie lekarsko-weterynaryjnej stolicy — niemożliwe.

Niejednokrotna interwencja Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w Magistracie m. st. Warszawy w sprawie przywrócenia organizacji miejskiej służby weterynaryjnej nie odniosła dotychczas żadnego skutku, chociaż wskazywano na wyraźne pogorszenie się stanu sanitarnego stolicy, zwłaszcza na duże zwiększenie się wypadków włośnicy u ludzi i na antysanitarny stan krowiarń; na te ostatnie zwrócił nawet osobistą uwagę w roku zeszłym Pan Minister Rolnictwa.

Przedkładając powyższe uwagi, Zarząd Główny Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rzeczypospolitej Polskiej pozwala sobie zwrócić się do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z uprzejmą prośbą o zarządzenie podjęcia prac nad tem zagadnieniem, a to tembardziej, że wiąże się ono z przygotowywaną przez Rząd ustrojową ustawą samorządową, która w początkach roku przyszłego ma być rozpatrywana przez izby ustawodawcze".

Na memorjał ten Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych nie odpowiedziało.

W roku bieżącym wysłaliśmy nowy memorjał do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych oraz do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych następującej treści:

„W ostatnim czasie zachodzą coraz częstsze wypadki redukcji bardzo skromnych pensji lekarzy weterynaryjnych, zatrudnionych w charakterze organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach miejskich i gminnych, przyczem uposażenia po redukcji wyrażają się kwotą zł. 170 — 180, która nie stoi w żadnym stosunku do ciężkiej i odpowiedzialnej pracy, jaka jest wymagana od lekarzy weterynaryjnych — pracowników samorządowych z wyższem wykształceniem.

Zważywszy, że dział weterynaryjny w miastach (rzeźnia i targowica) kierowany przez miejskiego lekarza weterynaryjnego należy do przedsiębiorstw, które gminom przynoszą znaczne dochody — niezrozumiałe jest stanowisko gmin, posuwające oszczędności na uposażeniu lekarzy weterynaryjnych do absurdu.

Stosunek magistratów do miejskich lekarzy weterynaryjnych świadczy o niezrozumieniu doniosłości roli lekarza weterynaryjnego w dziedzinie zdrowia publicznego i rozwoju życia gospodarczego; praca lekarza weterynaryjnego obok zapewnienia ludności zdrowych i nieszkodliwych produktów spożywczych posiada pierwszorzędne znaczenie przy zawieraniu umów handlowych i konwencji z państwami, importującemi z Polski mięso i produkty zwierzęce.

Zarząd Główny Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rzeczypospolitej Polskiej prosi o usunięcie obecnego stanu sprawy i o uregulowanie jej zgodnie z § 1 ust. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. Ust. Nr. 82 poz. 790 z 1924) na podstawie którego rzeźnia winna być traktowana nie jako przedsiębiorstwo dochodowe, lecz jako zakład użyteczności publicznej, z którego dochodów winny być pokrywane w pierwszym rzędzie wydatki, związane z utrzymaniem rzeźni w należytym porządku pod względem sanitarnym i technicznym oraz na zapewnienie fachowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, zgodnie z przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III 1928 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 38 poz. 361 z 1928 r.).

Zarząd Główny jest zdania, że stanowiska tych lekarzy weterynaryjnych winny być zaszeregowane do pewnych grup uposażeń i objęte statutem, jako etatowe stanowiska, przyczem nawet w dzisiejszych ciężkich warunkach gospodarczych winno być utrzymane minimum uposażenia dla tych lekarzy nie niżej VIII kat. płac.

Mamy zaszczyt zakomunikować, że w tej sprawie zwróciliśmy się jednocześnie do Pana Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych".

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych na powyższy memorjał nie odpowiedziało, natomiast Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadesłało za Nr. Org. 45/33 odpowiedź następującej treści:

„Odpowiadając na memorjał Panów z dnia 6.IV r. b. Nr. Org. 58, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nie uważa za możliwe w obecnych warunkach wydawać jakiegokolwiek zarządzenia związkom samorządowym, zalecającego zaszeregowanie lekarzy weterynaryjnych na etatowe stanowiska, objęte statutem etatów stanowisk służbowych danego związku samorządowego, a to z tych względów, że praca lekarzy weterynaryjnych, będąc zależna od charakteru

i wielkości rzeźni z trudnością dałaby się ująć w pewne normy ogólne, któremogłyby się stać kryterjum do zaszeregowania stanowiska lekarza weterynarji do jednej z istniejących grup uposażeniowych. Dalej zależne jest uposażenie od okoliczności, czy dany lekarz weterynaryjny .posiada prywatną praktykę, czy też nie, co również nie da się określić w statutach etatów stanowisk służbowych.

Dodać tu należy, że rzeźnie zgodnie z § 3 ust. ostatni rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 118 poz. 1033) mogą być uznane za przedsiębiorstwa komunalne, a wówczas do pracowników zatrudnionych w rzeźniach nie mają zastosowania przepisy tegoż rozporządzenia o zaszeregowaniu do grup uposażeń. Wreszcie staje temu na przeszkodzie stan gospodarczy związków samorządowych oraz liczne z tem związane zalecenia, zakazujące zwiększenia etatów służbowych".

Stanowisko Ministerstwa Spraw Wewnętrznych nie może być uważane przez Zawód lekarsko-weterynaryjny za zadawalniające i miejmy nadzieję, że uda się je zmienić przedewszystkiem w interesie Państwa, a następnie w interesie Zawodu.

W sprawie tej zwracał się Zarząd Główny ustnie do Głównego Inspektora Weterynarji z prośbą o dopilnowanie jej na terenie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

W sprawie tej Zarząd Główny zwróci się do Pana Prezesa Rady Ministrów i Pana Ministra Spraw Wojskowych jak również powtórnie przedstawi odpowiednie wnioski Panu Ministrowi Rolnictwa, licząc, że obecny Pan Minister, który oświadczył naszej delegacji, że najprzychylniej poprze słuszne życzenia Zawodu, zajmie również i w tej sprawie stanowisko przychylne.

d) Nadzór państwowy nad targami i jarmarkami ze spędem inwentarza stanowił wyłącznie prawo państwowych lekarzy weterynaryjnych.

Samorządowi lekarze weterynaryjni żądali stale przyznania im również prawa do wykonywania tegoż nadzoru.

W sprawie tej Zarząd Główny interwenjował wielokrotnie u Głównego Inspektora Weterynarji.

Obecnie drogą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 20.X 1932 r. w sprawie nadzoru weterynaryjnego (Dz. Ust. R. P. Nr. 111 poz. 922) Wojewodowie uzyskali prawo poruczania tego nadzoru innym lekarzom weterynaryjnym bez obowiązku porozumiewania się z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

e) Sprzedaż leków weterynaryjnych przez jednostki niepowołane, na co zwróciło uwagę grono kolegów z kolegą Chmielewskim na czele, wywołała interwencję Zarządu Głównego u Pana Ministra Opieki Społecznej.

Sprawa znajduje się w toku załatwienia i Zarząd Główny jest w porozumieniu z odpowiednimi czynnikami: Ministerstwem Opieki Społecznej i Polskiem Powszechnem Towarzystwem Farmaceutycznem.

Przy tej okazji podniesiona została sprawa sprzedaży leków przez lekarzy weterynaryjnych i, jest to kwestja, którą Zarząd Główny obecnie rozważa, mając na uwadze wypowiedzienia się w tej sprawie Oddziałów.

Sprawa musi być załatwiona życiowo, gdyż charakter pracy lekarzy weterynaryjnych, różny od pracy lekarza ludzkiego, wymaga odrębnego załatwie-

nia kwestji, która jednak musi być uzgodniona z czynnikami reprezentującemi polski zawód farmaceutyczny.

W związku ze sprzedażą leków weterynaryjnych przez osoby niepowołane umieszczone zostały odpowiednie sankcje w projekcie ustawy o ochronie praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

f) Długotrwała akcja Zrzeszenia w rozszerzeniu obowiązku wprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa na osiedla o mniejszej ilości niż 10.000 mieszkańców, lecz w zależności od ilości bitych zwierząt na danej rzeźni — znalazła swoje częściowe rozwiązanie w ustawie z dnia 18 marca 1933 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III 1928 r. o badania zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. Ust. R. P. Nr. 27 poz. 226), która postanawia, że Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Opieki Społecznej zakazywać powierzania oglądaczom urzędowego badania mięsa w poszczególnych osiedlach z ludnością mniejszą niż 10.000 mieszkańców, o ile zachodzą potrzeby eksportowe mięsa i jego przetworów.

Wspomniane rozporządzenie stanowi bezwzględnie krok naprzód, jednak w dalszym ciągu będziemy zmierzali do rozszerzenia badania lekarsko-weterynaryjnego, przyczem uważamy, że stworzenie restrykcji w obrocie mięsem badanem przez oglądaczy przyczyni się do zwiększenia zapotrzebowania lekarzy weterynaryjnych przez gminy, posiadające rzeźnie.

g) Bardzo ważnym przyczynkiem do uporządkowania spraw zawodu lekarsko-weterynaryjnego jest akcja ankietowa, przeprowadzona przez Oddział Tarnopolpolski, który utworzył sekcje:

1) Państwowych lekarzy weterynaryjnych, 2) Lekarzy weterynaryjnych, niepozostających w służbie państwowej.

Jestto realizacja przez Oddział Tarnopolski myśli, tkwiącej u podstawy uchwały Walnego Zjazdu, zalecającej tworzenie przy Zarządzie Głównym specjalnych sekcji, reprezentujących poszczególne grupy zawodowe.

Ankieta Oddziału Tarnopolskiego będzie bezwątpienia poważnym wkładem do pracy takich sekcji, jednak celem ujednolicenia akcji, zdaniem Zarządu Głównego, należałoby czekać w tej sprawie na dyrektywy sekcyj już utworzonych przy Zarządzie Głównym, jak również powołać do życia sekcje dla tych grup zawodowych, które ich jeszcze nie posiadają, np. lekarzy weterynaryjnych państwowych.

V. Działalność administracyjna.

a) Fundusz Wdów i Sierot w dalszym ciągu przechodzi kryzys wobec zaległości składkowych.

Ilość wdów i sierot, starających się o zapomogi, przedstawia się następująco:

a) w 1928 r. korzystało z zapomóg — 11 osób
b) w 1929 r. „ „ — 12 „
c) w 1930 r. „ „ — 12 „
d) w 1931 r. „ „ — 17 „
e) w 1932 r. „ „ — 20 „
f) w 1933 r. korzysta „ — 11 „

Wysokość zapomóg waha się od 75 zł. do 200 zł. rocznie.

Zapomogi mają, w myśl uchwały Rady Delegatów, charakter wyłącznie doraźny.

b) Z poprzednią kwestją łączy się sprawa zapomóg dla kolegów niezdolnych wskutek wieku lub inwalidztwa do pracy zarobkowej.

Inicjatorzy tej akcji wychodzili z założenia, że skoro wydaje się zapomogi wdowom i sierotom, tembardziej należałoby pamiętać o kolegach zmuszonych okolicznościami życiowemi do prośby o pomoc materjalną.

W sprawie tej prowizoryczne rozwiązanie daje uchwała Rady Delegatów z dnia 29.VI 1933 r., upoważniająca Zarząd Główny do wydawania zapomóg z kwoty zł. 1.000.— z prawem przekroczenia o 50%.

Zarząd Główny prosi Walny Zjazd o przychylne rozpatrzenie tej sprawy i przekazanie Zarządowi Głównemu do stałej dyspozycji pewnej kwoty na ten cel.

c) Sprawa obniżenia składki członkowskiej szeroko omawiana przez Zarząd Główny i Radę Delegatów i załatwiona poprawkami do statutu, przyjętemi przez II Walny Zjazd znowu wypływa na porządek dzienny.

We wnioskach Oddziałów: tarnopolskiego i wołyńskiego wysunięte są propozycje obniżenia składki członkowskiej do kwoty zł. 24 rocznie.

Jakkolwiek wnioski te nie mogą wejść na porządek dzienny Zjazdu, gdyż, w myśl § 104 statutu, wymagane jest postawienie wniosku, przynajmniej przez trzy Zarządy Oddziałów, jednakże podnoszę w swem sprawozdaniu tę sprawę, jako oznakę ciężkich warunków materjalnych zrzeszonych.

Sprawa wpływu składek zostanie przedstawiona Walnemu Zjazdowi w sprawozdaniu Skarbnika p. J. Brauna.

d) Sprawozdanie z działalności Kasy Pogrzebowej przedstawi szczegółowo jej Kierownik p. A. Mackiewicz.

e) To samo dotyczy sprawy „Życia Weterynaryjnego”, które przedstawi Redaktor Naczelny dr. M. Łabędź.

f) Sprawozdanie bibljotekarza przedstawi Kierownik bibljoteki p. L. Matuszewski.

g) Stosownie do uchwały II Walnego Zjazdu, zalecającej „Przeglądowi Weterynaryjnemu” i „Wiadomościom Weterynaryjnym” opracowanie w ciągu 6-ciu miesięcy statutów, któreby zostały zatwierdzone przez Zarząd Główny w porozumieniu z Radą Delegatów; gdy w oznaczonym terminie czasopisma te nie przedstawiły projektów statutów, Zarząd Główny opracował komisyjnie wspomniane statuty, które zostały przyjęte zarówno przez „Przegląd Weterynaryjny”. jak i „Wiadomości Weterynaryjne” i ostatecznie zatwierdzone na VII Sesji Rady Delegatów w dniu 29 czerwca 1933 r.

h) W sprawie zbyt wysokich cen na surowice i szczepionki dla celów weterynaryjnych, Zarząd Główny zwrócił się do:

1) Towarzystwa Przem. Chem. Farm. d. Mag. Klawe,
2) Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie,
3) Wytwórni Surowic i Szczepionek „Sero” Kraków,
4) Państwoego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, aby ze względu na obecną złą konjunkturę uprzystępniły swe wyroby szerokim sferom rolniczym przez wydatne obniżenie cen.

Dotychczas otrzymaliśmy odpowiedź od Państwowego Zakładu Higjeny w Warszawie, który zakomunikował, że obecnie nie wyrabia preparatów, służących specjalnie do celów weterynaryjnych, za wyjątkiem tuberkuli-

ny, której obecna cena nie może być uważana za wygórowaną oraz surowicy tężcowej we flaszkach po 50 cm.³, której cenę redukują z zł. 16.25 do zł. 13.75.

Do pozostałych wytwórni zwrócono się ponownie z prośbą o udzielenie odpowiedzi na naszą odezwę.

Również zwróciliśmy się do Polskiego Powszechnego Towarzystwa Farmaceutycznego z propozycją wyrażenia dobrowolnej zgody na udzielenie 50% zniżki od lekarstw przygotowywanych w aptekach i pewien procent od specyfików przepisywanych dla zwierząt.

W odpowiedzi Polskie Powszechne Towarzystwo Farmaceutyczne zakomunikowało, że wobec opracowywania nowej taksy aptekarskiej — zwróciło się do Ministerstwa Opieki Społecznej, by przewidzieć w niej środki lecznicze i ich formę dla celów weterynaryjnych, wskutek czego leki przygotowywane na recepty lekarzy weterynaryjnych zostałyby w cenie obniżone.

Co się tyczy obniżki specyfików weterynaryjnych, to cena ich jest zależna wyłącznie od wytwórców, nie zaś od aptekarzy, wobec czego Polskie Powszechne Towarzystwo Farmaceutyczne zwraca się do nas, abyśmy interwenjowali u źródła.

i) W okresie sprawozdawczym Zarząd Główny zajmował się wysyłką i sprzedażą następujących druków, niezbędnych przy wykonywaniu zawodu lekarsko-weterynaryjnego, a mianowicie:

1) Nalepki do oznaczania wagonów przy przewozie trzody chlewnej z okręgów zapowietrzonych i zagrożonych pryszczycą,
2) Świadectwa na przewóz mięsa,
3) „ dla obrotu zwierzętami wewnątrz kraju,
4) „ „ „ „ zagranicę,
5) „ miejsca pochodzenia, zwierząt domowych,
6) Księgi urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa dla: lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy,
7) Księgi badania co do włośni,
8) Zestawienia o uboju zwierząt kwartalne i roczne dla: lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy.

W okresie sprawozdawczym wpłynęło i załatwiono 575 zamówień przeważnie z województw centralnych.

j) Pozatem Zarząd Główny wydał własnym nakładem opis służby weterynaryjnej w 30 państwach p. t. „Służba Weterynaryjna w Państwach Obcych".

Zgodnie z intencją autora, dochód z wydawnictwa przeznaczony jest na Fundusz Wdów i Sierot. Wydawnictwem tem zainteresowały się następujące Oddziały: białostocki, krakowski, lubelski, łódzki, poleski, poznański, śląski i tarnopolski.

VI. Kooperacja z innemi Zrzeszeniami zawodowemi i społecznemi.

a) W okresie sprawozdawczym Zarząd Główny wszedł w kontakt z następującemi organizacjami:

1) Do Komisji bekonowej Związku Miast delegowany został p. Z. Zaniewski.
2) Zapisano Zrzeszenie na członka Ligi Nabiałowej. Wobec Ligi reprezentuje Zrzeszenie p. A. Mackiewicz.

3) P. J. Braunowi poruczono utrzymywanie kontaktu z redakcją „Głosu Przemysłu Mięsnego", który jest oficjalnym organem związku cechów rzeźniczo-wędliniarskich województwa warszawskiego i m. st. Warszawy, oraz Zrzeszenie Kupców Polskich, handlujących trzodą, rogacizną, drobiem i końmi.
4) Będziemy nadal utrzymywali kontakt z Polskiem Powszechnem Towarzystwem Farmaceutycznem ze względu na wspólność niektórych interesów.
5) Zarząd Główny Towarzystwa Opieki nad Zwierzętami, zwrócił się do Zrzeszenia ze skargą na niewłaściwy, zdaniem Towarzystwa, sposób zgładzania koni.

Zarząd Główny zwrócił się w tej sprawie do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z prośbą o uregulowanie tej sprawy.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych w odpowiedzi zwróciło się do Zarządu Głównego o podanie projektu należytego sposobu uśmiercania zwierząt.

Sprawa jest zatem otwarta i odpowiedni projekt zostanie przesłany do Ministerstwa.

Należy tu zaznaczyć, że akcja Towarzystw Opieki nad Zwierzętami niejednokrotnie zazębia się z działalnością lekarzy weterynaryjnych i dlatego pożądany jest najnajliczniejszy udział kolegów w tych Towarzystwach.

W ten sposób unikniemy uchwał, które bez należytego oświetlenia częstokroć niepotrzebnie niepokoją opinję publiczną, oświetlając niewłaściwie pewne strony działalności lekarzy weterynaryjnych.

Kończąc swoje sprawozdanie, pragnąłbym zaznaczyć, że jeżeli porównamy działalność Zarządu Głównego w obecnej kadencji z Zarządem Głównym kadencji, poprzedzającej II Walny Zjazd, to daje się zauważyć mniejsza ilość i różnorodność spraw załatwianych przez Zarząd Główny.

Tłomaczy się to tym, że poprzednia kadencja 1930 — 32 r. przypadała na okres, kiedy zdawałoby się, że przyszła odpowiednia pora na realizację najważniejszych postulatów zawodu.

Obecna kadencja przypadła na okres ciężkiej walki o prawa zawodu, w której być może nie osiągnięto błyskotliwych i efektownych wyników, lecz tem niemniej jednak zużyto olbrzymi zasób energji i pracy.

Pozwolę sobie teraz przedłożyć do decyzji Panów następujące wnioski Zarządu Głównego:

1. „Walny Zjazd uważa, że rola służby weterynaryjnej w Polsce, jako jednego z poważniejszych czynników w zachowaniu i powiększaniu majątku narodowego oraz w walce o zdrowie publiczne, wymaga zapewnienia jej przez Państwo ram organizacyjnych, w których mogłaby rozwijać swobodnie swą działalność dla dobra Państwa.

W całym systemie służby weterynaryjnej winien być zachowany bezpośredni stosunek między czynnikiem decyzji, jakim jest władza administracyjna, a czynnikiem doradczym i wykonawczym, jakim jest służba weterynaryjna

W ten sposób:

1) Naczelne kierownictwo służby weterynaryjnej winno być poruczone lekarzowi weterynaryjnemu, podlegającemu bezpośrednio Ministrowi,
2) Kierownik służby weterynaryjnej winien posiadać swój własny, odrębny organ z 3-ma przynajmniej działami, a mianowicie:

a) zwalczania zaraźliwych chorób zwierzęcych oraz spraw, związanych z obrotem handlowym zwierzętami i surowcami pochodzenia zwierzęcego wewnątrz kraju i nazewnątrz,

b) profilaktyki, lecznictwa i higjeny zwierząt,

c) higjeny produktów zwierzęcych.

3) Organem doradczym i opinjodawczym Ministra w sprawach weterynaryjnych winna być Rada Weterynaryjna.

4) Organa weterynaryjne wykonawcze I-ej i IIej Instancji winny być podległe bezpośrednio właściwej władzy administracyjnej".

2. „Walny Zjazd uważa, że położenie służby weterynaryjnej samorządowej wymaga jaknajrychlejszej poprawy — chwiejność stosunku służbowego i dowolność w wymiarze uposażeń lekarzy weterynaryjnych, kontraktowanych przez samorządy powodują, że ten ważny dział służby publicznej jest hamowany w swoim naturalnym rozwoju ze szkodą dla Państwa i Społeczeństwa.

Walny Zjazd wzywa Zarząd Główny, aby nie ustawał w swych staraniach u władz administracji państwowej, u władz ustawodawczych, u czynników społecznych i gospodarczych o stworzenie odpowiednich warunków organizacyjnych i służbowych dla służby weterynaryjnej samorządowej".

3. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny, aby wspólnie z Radą Delegatów, na na prawach Walnego Zjazdu, ustalił ostateczny tekst projektu ustawy o ochronie praktyki lekarsko-weterynaryjnej, opierając się na projekcie przedstawionym Walnemu Zjazdowi przez Zarząd Główny.

Zarząd Główny poczyni u władz wszelkie starania, aby ustawa o ochronie praktyki lekarsko-weterynaryjnej została jaknajrychlej wydana".

4. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny, aby wspólnie z Radą Delegatów, na prawach Walnego Zjazdu, ustalił ostateczny tekst projektu ustawy o Izbie lekarsko-weterynaryjnej, opierając się na projekcie, przedstawionym Walnemu Zjazdowi przez Zarząd Główny.

Zarząd Główny poczyni u władz wszelkie starania aby ustawa o Izbie lekarsko-weterynaryjnej została jaknajrychlej wydana".

5. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny, aby wspólnie z Radą Delegatów, na prawach Walnego Zjazdu, dokonywał połączenia tych Oddziałów Zrzeszenia, które sobie wzajemnie takiego połączenia życzą".

6. „Walny Zjazd postanawia umieścić na liście honorowej Zrzeszenia następujących członków honorowych b. Towarzystw Lekarsko-Weterynaryjnych: (lista osób podana w punkcie 2-im sprawozdania Sekretarza Generalnego).

7. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny do wysłania delegata Zrzeszenia na XII Międzynarodowy Kongres Weterynaryjny w New Yorku i wydatkowania potrzebnej kwoty na ten cel częściowo z funduszów ogólnych, częściowo z opodatkowania Oddziałów.

Walny Zjazd zwraca się do ogółu członków z apelem o poparcie tej akcji drogą dobrowolnych składek na ten cel.

Delegata wybierze Zarząd Główny w porozumieniu z Radą Delegatów".

8. „Walny Zjazd wita z uznaniem inicjatywę Polskiego Komitetu Państwowego U. V. S. utworzenia stypendjum Zrzeszenia dla lekarzy weterynaryjnych innych grup słowiańskich i upoważnia Zarząd Główny do zrealizowania tego projektu w porozumieniu z Radą Delegatów".

9. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny, aby wspólnie z Radą Delegatów na prawach Walnego Zjazdu załatwił przychylnie sprawę adoptowania nagród naukowych b. Polskiego Towarzystwa Lekarzy Weterynaryjnych".

10. „Walny Zjazd upoważnia Zarząd Główny do udzielania zapomóg kolegom, zmuszonym okolicznościami życiowemi do prośby o pomoc materjalną.

Fundusze na ten cel określi Rada Delegatów wspólnie z Zarządem Głównym".

Sprawozdanie kasowe przedstawił skarbnik Zarządu Głównego J. Braun.

Oddziały wpłaciły w 1933 r. do dn. 1.IX 1933 r.: Białostocki 610.—, Kielecki 200.—, Krakowski 988.88, Lubelski 150.—, Lwowski 766.35, Łódzki 229.—, Nowogródzki 210.—, Poleski —, Pomorski 300.—, Poznański 256.—, Śląski 580.—, Stanisławowski 125.—, Tarnopolski 624.—, Warszawski 2.000.—, Wileński 171.25, Wołyński 87.—. Razem — 7.307.48.

Rozwój Zrzeszenia pod względem finansowym:

Za czasów Związku

Saldo kasowe na 1.I 1927 r.	zł.	1.859.03
„ „ „ 1.I 1928 r.	„	1.613.68
„ „ „ 1.I 1929 r.	„	2.316.71
„ „ „ 1.I 1930 r.	„	5.483.27

Za czasów Zrzeszenia

„ „ „ 1.V 1930 r.	„	7.470.37
„ „ „ 1.I 1931 r.	„	9.808.61
„ „ „ 1.I 1932 r.	„	13.647.45
„ „ „ 1.I 1933 r.	„	19.195.32
„ „ „ 1.IX 1933 r.	„	19.530.80

R-K STRAT I ZYSKÓW ZA 1932 ROK

Straty

Wydatki administracyjne:

§ *I. Wydatki Personalne*

Pensja personelu biurowego i woźnego	4.569.50

§ *II. Wydatki biurowe*

Materjały piśmienne, opłaty poczt. i stemplowe Druk poprawek do statutu i t. p.	999.50

§ *III. Wydatki gospodarcze*

Komorne	1.814.40
Światło, opał i telefon	388.83
Podatek od lokalu	217.60

§ *IV. Wydatki kulturalno-oświatowe*			
odczyty na zebraniach Krakowskiego Oddziału		230.—	
§ *V. Wydatki osobowe i reprezentacyjne*			
Zwrot kosztów przejazdu na zebrania Zarządu Głównego:			
Dr. L. Dobiasz za 1 zebranie	zł. 29.—		
Dr. Guzek za 3 zebrania	„ 300.—		
St. Majewski za 1 zebranie	„ 26.80		
Dr. St. Piotrowski za 3 zebrania	„ 331.40		
H. Skoczyński za 7 zebrań	„ 420.—		
Dr. M. Łabędź zwrot kosztów podróży do Lwowa na 50-lecie Akademji	zł. 132.—		
płk. M. Marczewski zwrot kosztów podróży do Lwowa na 50-lecie Akademji	„ 38.—		
płk. Dr. K. Millak zwrot kosztów podróży do Lwowa na 50-lecie Akademji	„ 38.—		
Złota Księga	„ 67.—		
a conto druku pracy płk. Marczewskiego: Służba Weterynaryjna w państwach obcych	„ 200.—		
dla uczczenia ś. p. Żwirki i Wigury	„ 100.—	575.—	
§ *VIII.*			
Zapomogi dla instytucyj społecznych:			
składka na Pogotowie	zł. 30.—		
„ „ Kasę Mianowskiego	„ 100.—	130.—	10.032.03
Wydanie 2-ch numerów Życia Weterynaryjnego wraz z wysyłką			1.213.69
R-k U. V. S.			
Za 4000 egz. Statutu Zrzeszeń Słowiańskich		197.—	
Wydatki, związane z pobytem gości Słowian na Zjeździe		525.60	
Znaczki pocztowe i blankiety		71.60	794.20
Nadwyżka za 1932 r.			6.646.67
Ogółem		zł.	18.686.59

Zyski

Za kupony od pożyczki dolarowej	37.38
% od P. K. O. za 1932 rok	31.81
% od M. K. O. za 1932 rok	676.85
Nadwyżka na sprzedaży druków	5.080.80
Komorne od Warszawskiego Oddziału za II półrocze 1932 r.	300.—
Ogłoszenia w Życiu Weterynaryjnem	495.—
Składki członkowskie	12.064.75
Ogółem zł.	18.686.59

Skarbnik (—) *J. Braun*

BILANS ZAMKNIĘCIA NA DZIEŃ 1.3XII 1932 ROKU

Stan czynny

Saldo kasowe w P. K. O. na 1.I 1933 r.	2.195.32
„ „ w M. K. O. na 1.I 1933 r.	17.000.—
R-k druków — pozostałość na 1.I 1933 r.	2.804.80
R-k dłużników — według wykazu	23.431.56
R-k pożyczek — nieuregulowane na 1.I 1933 r.	1.140.—
Papiery % własne — 21 dolarówek	1.417.99
„ % fund. im. Boczkowskiego	4.298.25
„ % „ „ Kotłubaja, Dudrewicza, Gajewskiego i Boczkowskiego	524.40
Ogółem zł.	52.812.32

Stan bierny

R-k Funduszu własnego i rezerwowego	34.429.64
„ „ wdów i sierot	6.211.95
„ „ wydawnictw nauk. weter.	664.50
„ „ im. Boczkowskiego	4.334.14
„ „ im. Kotłubaja, Dudrewicza, Gajewskiego i Boczkowskiego	525.24
Nadwyżka za 1932 r.	6.646.67
Ogółem zł.	52.812.32

Skarbnik (—) *J. Braun*

SPRAWOZDANIE KASOWE ZA OKRES OD 1.I — 1.IX 1933 ROK

Przychód

Saldo w P. K. O. na 1.I 1933 r.		2.195.32
„ w M. K. O. na 1.I 1933 r.		17.000.—
Wpłynęło od Oddziałów tytułem składek członkowskich	7.307.48	
„ „ Lubelsk. Oddz. ofiara na fundusz wdów i sierot	8.35	
„ za druki	5.849.55	
„ tytułem zwrotu za wysyłkę druków	773.05	
„ za komorne od Warszawskiego Oddziału	400.—	
„ „ „ „ Admin. Wiadom. Weteryn.	150.—	
„ „ ogłoszenia w Życiu Weterynar.	302.50	
„ tytułem zwrotu pożyczek	335.—	
„ za wylosow. 4½ L. Z. T. Kr. m. Warszawy	50.—	
„ „ 44 egz. brosz. „Służba Weter. w państwach obcych”	88.—	
„ „ 1 egz. Nr. 1 Revue Vétér. Slave	4.—	
„ „ kupony od papierów % (fundusze)	432.98	
„ „ „ „ dolarówek (własne)	37.38	
„ tytułem % od M. K. O.	1.056.48	16.794.77
Ogółem zł.		35.990.09

Rozchód

Wypłacono zapomogi wdowom		1.425.—
„ pożyczkę Chełchowskiemu		150.—
„ na tablicę pamiątkową 50-lecia Akad. we Lwowie		300.—
„ drukarzowi à c. za Nr. 1 Revue Vétér. Slave		450.—
„ za wysyłkę Nr. 1 i 2 Revue Vétér. Slave		256.55
„ za różne drobne wydatki na U. V. S.		164.—
„ drukarzowi resztę za pracę płk. Marczewskiego „Służba Weterynaryjna w Państwach Obcych”		304.80
„ lrukarzowi za Nr. 17 Życia Weterynaryjnego		214.90
„ za wysyłkę Nr. 17 Życia Weterynaryjnego		72.75
„ drukarzowi za dostarczone druki		1.829.55
„ za wysyłkę druków		773.05
„ „ papiery % na fund. im. Boczkowskiego		350.—
„ zwrot kosztów podróży prelegentom:		
Majewski Oddz. Warsz. za odczyt	36.—	
Górniewicz Oddz. Białostoc. za odczyt	65.—	101.—
„ Koszty związane ze zmianą lokalu		3.422.11
„ Komorne od 1.I — 1.IX 1933 r.		1.868.82
„ Podatek od lokalu		235.55
„ za telefon		179.—
„ za światło i żarówki		80.69
„ za firanki i wieszak		308.42
„ pensje personelu		3.124.—
„ P. K. O., koszty manip., ks. czekowe i przechow. papierów %%		57.35

Wypłacono różne wydatki kancelaryjne:			
ofiary na instytucje społeczne	100.—		
prenumerata i oprawa Dz. Ustaw	44.—		
konserw. grobu ś. p. Piotra Boczkowskiego	45.—		
blankiety firmowe i książki buchalteryjne	86.—		
pranie i założenie sztor	13.—		
znaczki pocztowe i stemplowe, materjały piśmienne, drobne reperacje i t. p.	503.75	791.75	16.459.20
Saldo w P. K. O. na 1.IX 1933 r.			2.530.80
„ w M. K. O. na 1.IX 1933 r.			17.000.—
Ogółem zł.			35.990.00

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Kasy Zarządu Głównego odczytał płk. S. Stefański:

Komisja Rewizyjna w składzie niżej podpisanych po sprawdzeniu w dn. 4, 6 i 8 września 1933 r. wpływów i wydatków z dowodami kasowymi, stwierdziła prawidłowość zapisów oraz ich zgodność z dokumentami dowodowymi, jak również prawidłowość sporządzonego bilansu za 1932 r. oraz sprawozdania kasowego za okres od 1 stycznia do 1 września 1933 r.

Członkowie Komisji Rewizyjnej: (—) *Bolesław Czempiński*, (—) *Jan Lemieszewski.*

Sprawozdanie Sekretarza Naukowego o działalności naukowej Zrzeszenia złożył dr. M. Łabędź.

Po raz drugi mam zaszczyt w imieniu Zarządu Głównego przedstawić sprawozdanie z działalności naukowej Zrzeszenia za 1932 i 1933 r.

Zarząd Główny, pomimo nawału spraw administracyjnych, zwracał baczną uwagę na zadania naukowe Zrzeszenia. Po uzyskaniu od Odziałów danych, jakie dziedziny wiedzy weterynaryjnej najwięcej interesują członków, aby dać im możność korzystania z referatów z pożądanego zakresu, Zarząd Główny uzyskał od specjalistów zgodę na wygłoszenie referatów. Zwłaszcza chodziło tu o te oddziały, które znajdują się zdala od ośrodków naukowych, nie mogących, tak jak Oddziały: Krakowski, Lwowski, Poznański i Warszawski pracować naukowo normalnie. Zarząd Główny pokrywał wydatki, związane z przyjazdami prelegentów do poszczególnych oddziałów.

Objawem zasługującym na uwagę jest dość wysoka w niektórych oddziałach liczba referatów wygłoszonych na posiedzeniach, oraz, że akcja referatowa obejmowała prawie wszystkie oddziały. Cyfry są następujące: Oddział Lwowski — 34 referaty, Warszawski — 14 referatów, Krakowski i Poznański po — 8, Nowogródzki i Tarnopolski — po 5, Lubelski i Łódzki — po 4, Białostocki, Pomorski i Stanisławowski — po 3, Kielecki i Wołyński — po 2, i Poleski — 1. Razem wygłoszono 96 referatów z różnych dziedzin medycyny weterynaryjnej. W Oddziałach Śląskim i Wileńskim referatów nie było, lub może Zarząd Główny nie posiada o tem żadnej wiadomości.

Część referatów wygłoszonych na posiedzeniach oddziałów jest drukowana w naszych pismach naukowych (w Wiadomościach Weterynaryjnych, Przeglądzie

Weterynaryjnym i Rozprawach Biologicznych), duża jednak część nie jest nigdzie drukowana. Zarząd Główny niejednokrotnie zwracał się z prośbą do wszystkich Oddziałów, aby koledzy sekretarze naukowi zechcieli przysyłać zwięzłe streszczenia referatów, wygłoszonych na zebraniach, celem umieszczenia ich w „Życiu Weterynaryjnym", zwłaszcza takich, które posiadają pewne wartości naukowe, lub praktyczne.

Do tej pory streszczenia takie przysyłają Oddziały: Poznański, Warszawski, Wołyński i częściowo Pomorski. Streszczenia te zawsze są umieszczane w „Życiu Weterynaryjnem".

Życzeniem i prośbą Zarządu Głównego jest, aby i pozostałe oddziały poszły w ich ślady.

Sprawozdanie Redaktora Naczelnego przedstawił Dr. M. Łabędź.

W drugiej połowie 1932 r. został wydany Nr. 16 Życia Weterynaryjnego, a w roku 1933 dwa numery 17 i 18, ten ostatni o podwójnej objętości poświęcony został XIV Zjazdowi Lekarzy i Przyrodników Polskich oraz III Walnemu Zjazdowi Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P.

Ze względów oszczędnościowych została skasowana okładka.

Zarząd Główny postanowił wydawać pismo to, w miarę możności, co 3—4 miesiące.

Każdy numer życia Weterynaryjnego podzielony jest na dwa działy: urzędowy, w którym pomieszczona jest cała oficjalna część, jak: składy władz Zrzeszenia, Oddziałów, ruch osobowy w oddziałach (zgłoszenia i przyjęcia członków oraz wykreślenia członków), z Kasy Pogrzebowej, następnie wszelkie pisma i memorjały, statuty i zawiadomienia wychodzące z Zarządu Głównego, protokuły komisji i t. d., oraz dział nieurzędowy, w którym znajdują się wiadomości o charakterze informacyjnym.

W tym dziale pomieszczane są skróty i streszczenia protokułów Walnych Zjazdów Zrzeszenia, posiedzeń Rady Delegatów i zebrań Oddziałów, pozatem wszelkie wiadomości z życia zawodu oraz wiadomości bieżące. Oczywiście, że można byłoby ożywić numery przez artykuły dyskusyjne z życia Zawodu i w razie posiadania takiego, stojącego na należytym poziomie materjału, Redakcja zawsze gotowa jest go wykorzystać.

Następnie Redakcja chciałaby rozszerzyć dział „Kroniki Oddziałów" przez umieszczanie zwięzłych streszczeń referatów posiadających walory naukowe lub praktyczne, wygłoszonych na zebraniach oddziałów.

O ile pozwolą środki materjalne i współpraca kolegów — Redakcja dążyć będzie do podniesienia czasopisma co do treści i do jego regularnego ukazywania się w pewnych oznaczonych terminach.

Sprawozdanie Przewodniczącego Komisji Zjazdów i Stosunków Międzynarodowych złożył płk. dr. Konrad Millak.

Panie Przewodniczący, Panowie! W zakresie prac komisji okres sprawozdawczy zaznaczył się dużem ożywieniem.

W maju 1932 r. w Warszawie ukonstytuowała się Unja Lekarzy Wetery-

naryjnych Słowiańskich. Przewodnictwo Unji w drodze losowania przypadło Polsce. Wypadło więc Polsce zająć się od podstaw zorganizowaniem pracy w ramach Statutu Unji. Jako pierwszą i zasadniczą sprawę uważano powołanie do życia najbardziej widomego znaku zjednoczonych wysiłków państw zrzeszonych w Unji — czasopisma słowiańskiego, poświęconego medycynie weterynaryjnej. Opierając się na uchwałach Zjazdu Delegatów Słowiańskich, opracowano regulamin pisma, spowodowano zorganizowanie się komitetów redakcyjnych państwowych, zgromadzono materjały i w kwietniu r. b. opuścił prasę pierwszy numer Revue Vétérinaire Slave, organu urzędowego U. V. S.

Zawarł on około setki streszczeń i wzmianek bibljograficznych z prac bułgarskich, polskich, czechosłowackich i jugosłowiańskich, zredagowanych w językach: francuskim, angielskim i niemieckim. Rozesłano go bezpłatnie w 1000 zgórą egzemplarzy do uczelni, redakcyj, bibljotek i urzędów państwowych całego świata.

Myślę, że wszyscy Panowie interesujący się rozwojem naszej wiedzy i propagandą jej dorobku mieli w swych rękach czasopismo i posiadają o niem swe zdanie. Moim obowiązkiem, jako Redaktora Naczelnego i referenta sprawy przed Walnem Zgromadzeniem, jest stwierdzić, że zainteresowanie pismem w środowiskach naukowych całego świata zaznaczyło się wybitnie. W czasopismach weterynaryjnych o rozpowszechnianiu światowem ukazały się o niem artykuły większe i wzmianki. Na moje ręce, jako Redaktora Naczelnego, wpłynął szereg listów jak z ośrodków nauki i kultury starego i nowego kontynentu, tak z najbardziej oddalonych kolonij zaoceanicznych, ze słowami uznania, sympatji i zainteresowania dla podejmowanej zespolonej pracy słowiańskiej, oraz nadeszły liczne propozycje wymiany czasopism. Napłynęła również pewna ilość zgłoszeń na prenumeratę ze strony instytucyj cudzoziemskich, nawet uprawnionych, zgodnie z regulaminem, do otrzymywania czasopisma bezpłatnie.

Pełną rolę swą, istotną, głębszą — propagandy myśli naukowej — spełni czasopismo w miarę czasu i utrwalania się, w zakresie propagandy imienia słowiańskiego, już pierwszy numer wywołał rozbiegające się szeroko kręgi zainteresowań.

W sierpniu r. b. wyszedł w świat numer drugi Revue, stwierdzając ciągłość podjętej pracy.

Pozwalam sobie z wielkiem zadowoleniem stwierdzić, że właśnie Polsce przypadło w udziale móc ofiarować swą pracę i inicjatywę dla obleczenia w żywe ciało pierwszego w historji słowiańszczyzny czasopisma weterynaryjnego, poświęconego twórczości naukowej 4-ch bratnich narodów.

Drugą sprawą o najżywszem znaczeniu dla nauki i zawodu weterynaryjnego jest XII Międzynarodowy Kongres Weterynaryjny w New Yorku w dniu 13 — 18 sierpnia 1934 r.

Zrzeszenie uważało za wskazane możliwie wcześnie zająć się sprawą przygotowania się Polski do Kongresu. Wspólnem porozumieniem Zarządu Głównego Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P., Rady Delegatów Z. L. W. P. Komitetu Polskiego Unji lek. wet. Słowiańskich i Członka Stałej Komisji Międzynarodowych Kongresów Weterynaryjnych, będącego jednocześnie państwowym czynnikiem miarodajnym — powołano obszerny Komitet Państwoy Polski XII Międz. Kongresu Weterynar., zabezpieczając w nim reprezentacje przedstawicielom wszystkich działów pracy zawodowej, ze szczególnem uwzględnieniem pracy naukowej.

Komitet Polski Kongresu odbył dotychczas 3 posiedzenia. Dotychczas 16 referentów zgłosiło 22 prace na tematy, obrane przez Komisję Stałą Kongresów, jako tematy, nad któremi ma obradować Kongres. Komisja organizacyjna Kongresu w New Yorku i Komisja Stała Kongresów zostały powiadomione o składzie Komitetu Państwowego oraz o nazwiskach i tematach referentów polskich.

Należy stwierdzić, że pod względem najważniejszym — przygotowania naukowej strony uczestnictwa Polski w Kongresie — sprawa znajduje się na dobrej drodze i zapewnia Polsce zadawalający udział w pracach kongresowych.

Gorzej natomiast przedstawia się sprawa uczestnictwa osobistego Polaków w Kongresie w New Yorku. Wysokie koszta wyjazdu (około 4000 zł. przy cenach dzisiejszych) wykluczają niemal możność uczestniczenia poszczególnym osobom na koszt własny. Ograniczenia oszczędnościowe nie pozwalają przewidywać delegowania przez Rząd choćby tylko kilkuosobowego przedstawicielstwa. Istnieje prawdopodobieństwo, że przedstawicielstwo to może liczyć będzie 2 osoby. Zarząd Główny Zrzeszenia uważa za nieodzowne dla powagi stanu weterynaryjnego w Polsce, aby z jego ramienia również choć jeden reprezentant uczestniczył w światowej rewji nauki weterynaryjnej. Zarząd uważa, że ogół polskich lekarzy weterynaryjnych poprze czynem to przeświadczenie i umożliwi choć jednemu przedstawicielowi zawodu weterynaryjnego wyjazd do Ameryki na Kongres.

Kończąc pozwalam sobie zaznaczyć, że nauka weterynaryjna polska i polski stan weterynaryjny nawiązuje coraz ściślejszy kontakt z instytucjami, organizacjami i korporacjami weterynaryjnemi świata, z myślą o tem, aby nietylko odrobić losową wieloletnią zaległość czasu rozbiorów, ale stać mocno jako czynnik niezbędny, o niezastąpionem znaczeniu w światowym zespole jaknajszerzej pojętej nauki.

Sprawozdanie z działalności Kasy Pogrzebowej przy Zarządzie Głównym Zrzeszenia złożył A. Mackiewicz.

R-K STRAT I ZYSKÓW ZA 1932 ROK

Straty	
Wypłacone premje pośmiertne (9 zmarłych à zł. 2.000)	18.000.—
Wydatki administracyjne:	
pensja, porto, wysyłka premji pośmiertnych, koszty manipulacyjne P. K. O. i różne drobne wydatki	2.119.25
Nadwyżka	854.36
Ogółem	zł. 20.973.61
Zyski	
Wpłacone składki członkowskie	19.630.55
% od P. K. O.	34.94
% od M. K. O.	1.308.12
Ogółem	zł. 20.973.61

BILANS ZAMKNIĘCIA NA DZIEŃ 31.XII 1932 ROKU

Stan czynny	
Saldo kasowe w P. K. O.	247.05
„ „ w M. K. O.	16.000.—
Dłużnicy nieuregul. składki	1.645.—
Ogółem	zł. 17.892.05

Stan bierny

Kapitał rezerwowy		3.361.79
Wpisowe na 1.I 1932 r.	10.874.—	
Wpłacono w 1932 roku	190.—	11.064.—
Awanse wpłacone przez 357 członków		2.611.90
Nadwyżka		854.36
Ogółem		zł. 17.892.05

Kierownik Kasy (—) *A. Mackiewicz*
Skarbnik (—) *J. Braun*

SPRAWOZDANIE KASOWE ZA OKRES OD 1.I — 1.IX 1933 ROKU

Przychód

Saldo w P. K. O. na 1.I 1933 r.	247.05
Saldo w M. K. O. na 1.I 1933 r.	16.000.—
Wpłynęło tytułem składek	16.180.60
„ „ wpisowego	60.—
„ „ % od M. K. O.	908.49
Ogółem	zł. 33.396.14

Rozchód

Wypłacono premję pośmiertną za 7-miu zmarłych członków	13.400.—
Wydatki administracyjne: pensja urzędnika, wysyłka premji (pośmiertnych) znaczki pocztowe do zawiadomień o składkach i do listów i różne drobne wydatki	1.597.20
Saldo w P. K. O. na 1.IX 1933 r.	1.398.94
„ w M. K. O. na 1.IX 1933 r.	17.000.—
Ogółem	zł. 33.396.14

Stan Kasy Pogrzebowej pod względem finasowym:

Za czasów Związku

Saldo kasowe na 1.I 1928 r.	zł. 5.956.31
„ „ „ 1.I 1929 r.	„ 8.372.68
„ „ „ 1.I 1930 r.	„ 13.127.24

Za czasów Zrzeszenia

„ „ „ 1.I 1931 r.	„ 17.940.01
„ „ „ 1.I 1932 r.	„ 22.081.24
„ „ „ 1.I 1933 r.	„ 16.247.05
„ „ „ 1.IX 1933 r.	„ 18.398.94

Kierownik Kasy (—) *A. Mackiewicz*
Skarbnik (—) *J. Braun*

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej Kasy Pogrzebowej odczytał płk. S. Stefański.

Komisja Rewizyjna w składzie niżej podpisanych po sprawdzeniu w dn. 1 września 1933 r. dziennika wpływów z dowodami kasowymi stwierdziła prawidłowość zapisów oraz ich zgodność z dokumentami dowodowymi, jak również prawidłowość sporządzonego bilansu za 1932 r. i sprawozdania kasowego za okres od 1 stycznia do 1 września 1933 r. (—) *Stefański*, (—) *J. Lemieszewski*.

Po odczytaniu sprawozdania i referacie kierownika Kasy Pogrzebowej, członka Zarządu p. A. Mackiewicza III Walny Zjazd Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P. uchwalił:

polecić Zarządowi Głównemu z Radą Delegatów poddać rewizji obowiązujący statut Kasy, ogłoszony w Nr. 15 Życia Weterynaryjnego z dn. 12.I 1932 r., opracować nowelizację tego statutu i zatwierdzić na prawach Walnego Zgromadzenia.

Sprawozdanie z działalności Rady Delegatów złożył przewodniczący Rady Dr. S. Piotrowski.

W dyskusji nad wygłoszonemi sprawozdaniami zabierali głos: koledzy: Loner w sprawie skreślania członków Kasy Pogrzebowej, M. Pęski w sprawie stanu służby weterynaryjnej i zależności samorządowej służby weterynaryjnej od poszczególnych jednostek, kierujących samorządem.

M. Krygicz — w sprawie bezrobocia wśród lekarzy weterynaryjnych. Szyfelbein — widzi przyczynę niezapisywania się młodych kolegów na członków Zrzeszenia w zbyt rygorystycznej procedurze oraz w rzekomo nieprzychylnem ustosunkowaniu się starszych kolegów do młodszych i w końcu zwraca się do ogółu starszych kolegów z prośbą o podanie ręki młodym.

St. Koeppe zgłasza wniosek o przyjęcie sprawozdania Zarządu Głównego i udzielenie absolutorjum.

Po przyjęciu do wiadomości sprawozdania Zarządu Głównego i uchwaleniu ustępującemu Zarządowi absolutorjum, Walny Zjazd uchwalił budżet na rok 1934 i 1935 w skali przedstawionej przez Zarząd Główny.

PRELIMINARZ BUDŻETOWY NA ROK 1934

Dochody

§ *I. Składki*		
Składki członkowskie od 830 członków à 15 zł.	12.450.—	
„ na fundusz wdów i sierot od 830 członków à 3 zł.	2.490.—	
Wpisowe od 30 członków à 5 zł.	150.—	15.090.—
§ *II. Wpływy z kapitałów i pap. wartościowych*		
Procenty: od dolarówek, P. K. O. i K. K. O.	1.000.—	1.000.—
§ *III. Dochody niestałe*		
Sprzedaż wydawnictw (druków)	4.000.—	
Komorne roczne od Warszawskiego Odziału Zrzeszenia	600.—	
„ „ „ Wiadomości Weterynar.	600.—	
„ „ „ Sublokatora	600.—	
Nieprzewidziane wpływy	500.—	6.300.—
Ogółem	zł.	22.390.—

Rozchody

§ *I. Wydatki Personalne*		
Pensja personelu biurowego i woźnego	4.284.—	
Bilansowe dla buchaltera	100.—	
Remanent druków	100.—	4.484.—
§ *II. Wydatki biurowe*		
Materjały piśmienne, opłaty pocztowe i stemplowe i t. p.	1.000.—	
Uzupełnienie inwentarza	750.—	1.750.—
§ *III. Wydatki gospodarcze*		
Komorne	3.794.—	
Światło, opał, telefon	880.—	
Podatek od lokalu i szyldu	460.—	5.134.—

§ *IV. Wydatki Kulturalno - Oświatowe*		
Prelegenci	750.—	
Zakup i oprawa książek do bibljoteki	500.—	
Nagrody naukowe	500.—	1.750.—
§ *V. Wydatki osobowe i reprezentacyjne*		
Zwrot kosztów przejazdu zamiejscowych członków Zarządu Głównego na zebrania Zarządu Głównego oraz członków Zrzeszenia na komisje i t. p.	1.200.—	
Zwrot kosztów przejazdu członków Sądu Honorowego	200.—	
Fundusz dyspozycyjny Zarządu	1.000.—	
Udział w Unji Zrzeszeń Lekarzy Weterynar. Słowiańskich	1.500.—	
Zapomogi dla członków Zrzeszenia	1.000.—	4.900.—
§ *VI. Fundusz wdów i sierot*		
Zapomogi	2.490.—	2.490.—
§ *VII. Życie Weterynaryjne (Komunikaty Zrzeszenia)*		
Koszty druku, porto i t. p.	1.200.—	1.200.—
§ *VIII.*		
Zapomogi dla instytucyj społecznych	150.—	
Porady prawne	150.—	
Różne nieprzewidziane wydatki	300.—	
Nadwyżka	82.—	682.—
Ogółem zł.		22.390.—

PRELIMINARZ BUDŻETOWY NA ROK 1935
identyczny, jak na rok 1934.

Następnie Walny Zjazd uchwalił wszystkie 10 wniosków Zarządu Głównego przedstawione w sprawozdaniu Sekretarza Generalnego.

W międzyczasie przywitano przybyłych na Zjazd Kolegów Czechów. P. mjr. lek. wet. Nadvornik, w odpowiedzi na przywitanie, nawoływał do ściślejszego kontaktu między lekarzami weterynaryjnymi słowiańskimi i zakończył swoje przemówienie okrzykiem na cześć Polski i Czechosłowacji.

Zkolei przystąpiono do wyboru nowych władz Zrzeszenia.

Wybrani zostali: do *Zarządu Głównego:* pp. Jan Braun, Leopold Dobiasz, Stanisław Dowgiałło, Władysław Guzek, Stefan Jakubowski, Kazimierz Klabecki, Anastazy Koskowski, Albin Lenkiewicz, Maksymiljan Łabędź, Antoni Mackiewicz, Marcin Marczewski, Konrad Millak, Heljodor Szwejkowski, Zbigniew Zaniewski, Edward Złotnicki; na zastępców: pp. Józef Cegłowski, Bernard Korabiowski, Antoni Kwiatkowski, Paweł Leśniewski, Stanisław Majewski i Stanisław Sieńczewski.

Do *Komisji Rewizyjnej:* pp. Jan Cholewiński, Bolesław Czempiński, Jan Lemieszewski, Paweł Schönborn i Stefan Stefański; na zastępców: — pp. Jan Kołtoński, Zygmunt Pręczkowski i Jan Zawidzki.

Do *Sądu Honorowego:* pp. Stefan Gajewski, Jan Gordziałkowski, Kazimierz Gummer, Jan Kiszkiel, Maksymiljan Kowalewski, Henryk Lang, Mirosław Lipski, Rajmund Makowski, Lucjan Matuszewski, Stanisław Runge, Hipolit Skoczyński i Bolesław Taniewski.

*
* *

W dniu 11 września r. b. w przeddzień III Walnego Zjazdu Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P. w Poznaniu odbyła się VIII Nadzwyczajna Sesja Rady Delegatów, na której zostały omówione następujące sprawy:

1) Program Zjazdu,
2) Sprawozdanie budżetowe (dyskusja nad preliminarzem budżetowym),
3) Lista członków Zarządu,
4) Wnioski na Walny Zjazd,
5) XII Międzynarodowy Kongres Weterynaryjny w New Yorku w 1934 roku.

Z ŻYCIA ZAWODU

XIV ZJAZD LEKARZY I PRZYRODNIKÓW POLSKICH

XIV Zjazd Lekarzy i Przyrodników Polskich, odbyty w Poznaniu w dn. 12—15 września r. b. jest dalszym ciągiem odbywających się perjodycznie, tego rodzaju Zjazdów na ziemiach Polskich.

Zjazd ten tym razem wypadł wyjątkowo okazale ze względu na połączenie z IV-tym Zjazdem Wszechsłowiańskiego Związku Lekarzy, na który przybyło z Bułgarji, Czechosłowacji, Jugosławji oraz ze środowisk rosyjskich na emigracji razem około 400 lekarzy, oprócz tego byli obecni uczeni francuscy. Ogólną uwagę zwróciła też obecność delegacji sowieckiej w składzie czterech znanych uczonych. Ogólna liczba uczestników XIV Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich, wraz z lekarzami słowiańskimi, wyniosła około 2800 osób.

XIV Zjazd rozpoczął się nabożeństwem w Farze, które odprawił J. E. ks. biskup Dymek w otoczeniu licznego duchowieństwa.

Po nabożeństwie uczestnicy Zjazdu udali się na otwarcie Zjazdu do Auli Uniwersytetu, dokąd również przybył Najdostojniejszy Uczestnik Zjazdu i Protektor Pan Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej Prof. Dr. Ignacy Mościcki wraz ze świtą, oraz przedstawicielami Rządu.

Zjazd zagaił prezes komitetu organizacyjnego prof. dr. A. Karwowski, który omówił historję zjazdów Lekarzy i Przyrodników Polskich, powitał Pana Prezydenta oraz przedstawicieli Rządu, wyższych uczelni, przedstawicieli bratnich narodów słowiańskich, przedstawicieli zaprzyjaźnionej Francji i wszystkich obecnych, poczem zaproponował na rzeczywistego przewodniczącego Zjazdu prof. dr. Leona Marchlewskiego z Krakowa, na zastępcę prof. dr. A. Januszkiewicza z Wilna oraz na sekretarzy prof. dr. Witolda Stefańskiego z Warszawy i doc. dr. Ziembickiego ze Lwowa. Wyboru dokonano przez aklamację.

Odczytano listę prezesów honorowych, którymi zostali wybrani: pp. W. Świętosławski, S. Ciechanowski, E. Godlewski, H. Hoyer, J. Nowak, L. Wacholz, St. Sokołowski, K. Lewkowicz (wszyscy z Krakowa); J. Hirschler, Z. Markowski,

W Szymonowicz, J. Lenartowicz, S. Schramm, D. Szymkiewicz, St. Niemczycki, L. Beck, Sieradzki (wszyscy ze Lwowa); W. Chodźko, A. Gluziński, B. Jakimiak, J. Tur, J. Zawadzki, L. Kryński, Cz. Białobrzeski (wszyscy z Warszawy); K. Michejda i S. Sławiński (obaj z Wilna).

Z uczonych zagranicznych: dr. Moskow (Sofja), prof. dr. Haskovec (Praga), prof. dr. Vanysek (Brno), prof. dr. Kostlivy (Bratislava), prof. dr. Malik (Praga), senator dr. Ivković (Belgrad), prof. dr. Zalotar (Lublana), prof. dr. Rabut (Paryż) i prof. dr. Abrikosow (Moskwa).

Prezes prof. dr. Leon Marchlewski, objąwszy przewodnictwo, podziękował za wybór i w dłuższem przemówieniu podniósł znaczenie Zjazdu dla nauki polskiej. Następnie witali Zjazd: imieniem Rządu p. Minister dr. Hubicki, w imieniu p. Ministra Spraw Wojskowych I-go Marszałka Polski, złożył życzenia Zjazdowi gen. dr. Rouppert, w imieniu p. Ministra Sprawiedliwości—dr. Jankowski, w imieniu m. Poznania — prezydent Cyryl Ratajski, w imieniu Uniwersytetu Poznańskiego — J. M. rektor prof. dr. Runge, w imieniu Polskiej Akademji Umiejętności oraz wszystkich Towarzystw Naukowych — prof. dr. Świętosławski, imieniem wszystkich wyższych uczelni — prof. dr. Maziarski. Wreszcie wygłosili przemówienia przedstawiciele lekarzy: czeskich — prof. dr. Jirasek, jugosłowiańskich— dr. Maroszević i sowieckich — prof. dr. Abrikosow.

Zkolei zabrał głos prof. dr. Władysław Szafer, jako prezes Stałej Delegacji Zjazdów, zdając sprawozdanie z jej działalności. Stała Delegacja załatwiła uchwały poprzedniego XIII Zjazdu i przedkłada obecnemu Zjazdowi szereg wniosków (znajduje się między niemi postulat, aby Polska zyskała jaknajrychlej ustawę o ochronie przyrody) i zwraca się z gorącem wezwaniem do ogółu lekarzy i przyrodników polskich, aby mimo panującego kryzysu nie opuszczali szeregów fachowych Towarzystw Naukowych, gdyż od ich rozwoju zależy w wielkiej mierze postęp nauki polskiej.

Wreszcie prof. dr. Władysław Szafer wygłosił odczyt p. t. „Ochrona przyrody i postulaty higjeny społecznej".

Po zakończeniu uroczystości otwarcia Zjazdu, uczestnicy udali się do sali Reprezentacyjnej Targów Poznańskich, by uczestniczyć w otwarciu wystawy: Przyroda—Zdrowie—Opieka Społeczna.

O godz.- 12,45 przybył Pan Prezydent Rzeczypospolitej w otoczeniu świty i członków Rządu.

Po przemówieniu prezesa Komitetu Ścisłego Wystawy p. prezydenta Ratajskiego oraz prezesa Komisji Naukowej Wystawy p. dr. Matuszewskiego, Pan Prezydent śród dźwięku fanfar przeciął wstęgę, jako symbol otwarcia wystawy, poczem wraz z otoczeniem zwiedził wystawę.

Po przerwie obiadowej o godz. 15-ej, wobec nawału zgłoszonych referatów, niektóre sekcje rozpoczęły pracę, która trwała do godziny 18-ej. Sekcje weterynaryjne pierwszego dnia Zjazdu nie pracowały, z powodu III Zjazdu Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych, który odbywał się w tym czasie.

O godz. 18-ej odbył się na Miejskim Stadjonie sportowym w obecności Pana Prezydenta Rzeczypospolitej dla uczestników Zjazdu masowy pokaz Wychowania Fizycznego, zorganizowany przez Komitet W. F. i P. W. w Poznaniu.

Wieczorem o godz. 21-ej uczestnicy Zjazdu zapełnili Sale Zamku, gdzie Pan Prezydent Rzeczypospolitej wydał wielki raut dla uczestników Zjazdu. Pan Prezydent witał gości w otoczeniu p. Ministra dr. Hubickiego, wiceministra ks. Żon-

gołłowicza, wiceministra dr. Piestrzyńskiego i świty. Oprócz członków Zjazdu udział w raucie wzięli p. wojewoda Raczyński, ks. biskup Dymek, przedstawiciele duchowieństwa, wojska i wybitni przedstawiciele społeczeństwa.

Drugi dzień Zjazdu rozpoczął się od plenarnego posiedzenia w Auli Uniwersytetu, na którem gen. dr. S. Rouppert wygłosił odczyt p. t. „Nauka Polska a zagadnienie obrony Kraju", a następnie prof. dr. L. Hirszfeld wygłosił wykład p. t. „Zagadnienie współżycia drobnoustrojów i człowieka".

W czasie posiedzenia nadeszła smutna wiadomość o nagłej śmierci prezesa Komitetu Organizacyjnego XIV Zjazdu prof. dr. Adama Karwowskiego, która pogrążyła w żałobie wszystkich uczestników Zjazdu. Ś. p. prof. dr. Karwowski był bowiem duszą Zjazdu, przygotowanie którego zajęło prawie dwa lata, a tak wspaniałe udanie się Zjazdu, jak się wyraził wiceprezes Komitetu Organizacyjnego prof. dr. J. Grochmalicki w mowie poświęconej pamięci Zmarłego, było jedyną treścią Jego życia ostatnich lat kilku.

W drugim dniu Zjazdu pracowały intensywnie wszystkie 35 sekcyj, z których każda stanowiła swego rodzaju Zjazd Naukowy Specjalistów w danej dziedzinie wiedzy.

Również pracowały bardzo intensywnie i sekcje weterynaryjne, których było trzy.

I. Sekcja Medycyny Weterynaryjnej Teoretycznej, której przewodniczącym był — p. prof. dr. Zygmunt Markowski, wiceprzewodniczącym — p. prof. dr. W. Skowroński, sekretarzami — pp. dr. E. Sym i dr. S. Flek. Sekcja ta była obesłana 31 referatami, z których jeden był programowy.

II. Sekcja Patologji i Terapji Zwierząt była podzielona na dwie podsekcje:

a) Choroby wewnętrzne i zakaźne zwierząt, której przewodniczącym był p. prof. dr. Aleksander Zakrzewski, wiceprzewodniczącym — p. prof. dr. K. Łopatyński, sekretarzami — pp. dr. E. Grycz i dr. J. Maternowska. Podsekcja ta była obesłana 54 referatami, z których 3 były programowe.

b) Chirurgja, której przewodniczącym był p. płk. dr. Józef Kulczycki, a sekretarzami ppłk. dr. S. Dowgiałło i dr. W. Schwarz. Podsekcja ta była obesłana 16 referatami.

III. Sekcja Higjeny Produktów Spożywczych Pochodzenia Zwierzęcego oraz Hodowli i Higjeny Zwierząt, której przewodniczącym był p. prof. dr. S. Niemczycki, wiceprzewodniczącym — p. prof. dr. A. Trawiński, sekretarzami — pp. dr. Boguliński i dr. Kowalski. Sekcja ta była obesłana 6 referatami, z których 3 były programowe.

Podsekcja Położnictwa, której prezwodniczącym był p. prof. dr. K. Szczudłowski, sekretarzem p. dr. H. Gołaszewski. Podsekcja ta była obesłana 10 referatami.

Referaty były wygłoszone zgodnie z porządkiem ogłoszonym w Nr. 18 *Życia Weterynaryjnego*. Część referatów wskutek nieobecności referentów spadła z porządku dziennego.

Trzeci dzień Zjazdu rozpoczął się od plenarnego posiedzenia w Auli Uniwersytetu, na którem były wygłoszone dwa wykłady, oba przyrodnicze. Pierwszy— wygłosił prof. dr. Cz. Białobrzeski na temat „Idee podstawowe nowej fizyki" i prof. dr. Zygmunt Weyberg „Stan obecny nauk mineralogicznych wogóle, a w szczególności u nas".

W dalszym ciągu pracowały sekcje, które pod wieczór, z małemi wyjątkami, zakończyły swoje prace. Również zakończyły swoje prace i sekcje weterynaryjne.

Ostatnie posiedzenie plenarne, czwartego dnia Zjazdu, odbyło się w Auli Uniwersytetu. Przed zakończeniem obrad XIV Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich odbyło się ostatnie posiedzenie plenarne IV Zjazdu Wszechsłowiańskiego Związku Lekarzy. Obrady zagaił prof. dr. Jonscher, udzielając głosu prezesowi wszechsłowiańskiego Związku Lekarzy dr. Jakimiakowi.

Prezes dr. Jakimiak podał do wiadomości, że następny Zjazd Lekarzy Słowiańskich odbędzie się w Bułgarji. Zjazd ten odbędzie się w r. 1935 w Sofji lub w Warnie. Następnie dr. Jakimiak podziękował zebranym za liczne przybycie na Zjazd i wygłoszenie 145 referatów. Imieniem Związku Lekarzy Bułgarskich przemówił doc. dr. Moskow, zapraszając na przyszły Zjazd do Bułgarji.

Zkolei przemówił imieniem Lekarzy Czeskosłowackich dr. Malik, a imieniem Lekarzy Jugosłowiańskich — dr. Rus. wreszcie imieniem Lekarzy Sowieckich prof. dr. Abrikosow.

Po tych przemówieniach prof. dr. Jonscher ogłosił IV Zjazd Wszechsłowiańskiego Związku Lekarzy za zamknięty.

Po zakończeniu Zjazdu Lekarzy Słowiańskich odbyło się ostatnie posiedzenie plenarne XIV Zjazdu Lekarzy i Przyrodników Polskich. Przewodniczył prof. dr. Leon Marchlewski.

Imieniem Stałej Delegacji Zjazdów prof. dr. Władysław Szafer przedstawił Zjazdowi do uchwalenia wnioski następujące:

1. XIV Zjazd ponawia postulat wykładów higjeny społecznej i higjeny tropikalnej oraz wykładów o chorobach podzwrotnikowych dla emigrantów.

2. XIV Zjazd wskazuje na konieczność jak najrychlejszego opracowania i wydania farmakopei polskiej.

3. XIV Zjazd, stwierdzając z uznaniem wielkie postępy, jakie zrobiła akcja ochrony przyrody, uważa za konieczne przyśpieszenie ustawy o ochronie przyrody.

4. XIV Zjazd wyraża opinję, że jest ze wszechmiar pożądane, aby właśnie w czasie panującego kryzysu lekarze i przyrodnicy polscy nie opuszczali szeregów fachowych towarzystw naukowych, gdyż od ich pomyślnego rozwoju zależy w dużej mierze postęp nauki polskiej.

5. Zjazd zwraca się do społeczeństwa i do władz państwowych, aby popierały polskie lotnictwo sanitarne, które już w obecnej fazie zdobywa sobie uznanie międzynarodowe.

6. Zjazd apeluje do władz państwowych, aby mimo kryzysu zasilały odpowiedniemi funduszami naukę polską, jej pracownie i zakłady.

Wnioski powyższe zostały uchwalone.

Następnie Zjazd wybrał Komisję, która porozumie się z pokrewnemi organizacjami naukowemi, aby utworzyć komitet mający się zająć uczczeniem setnej rocznicy zgonu Jędrzeja Śniadeckiego.

Wreszcie Zjazd wybrał nową Stałą Delegację Zjazdów w składzie: prof. prof. dr. dr. Czekanowskiego, Nowickiego, Szymkiewicza (wszyscy ze Lwowa), Jonschera, Jakubskiego (obaj z Poznania), Godlewskiego, Maziarskiego, Szafera (wszyscy z Krakowa), Michejdy, Prüffera (obaj z Wilna), Lotha, Roszkowskiego (obaj z Warszawy).

Następnie Zjazd przystąpił do rozpatrzenia wniosków, uchwalonych przez poszczególne sekcje. Na wniosek prof. dr. Jonschera postanowiono wnioski te prze-

kazać do załatwienia Stałej Delegacji Zjazdów. Między uchwalonemi wnioskami były i dwa wnioski, uchwalone na Sekcjach Weterynaryjnych: jeden w sprawie dozoru nad mlekiem i drugi w sprawie szczepień zapobiegawczych u psów przeciw wściekliźnie.

Zkolei prof. dr. Fr. Gröer wygłosił wykład na temat „Psychologja wychowania".

Po wykładzie prof. dr. Gröera zabrał głos przewodniczący Zjazdu prof. dr. Leon Marchlewski i zreasumował prace Zjazdu Przewodniczący prof. dr. Marchlewski zaznaczył, że sekcje pracowały gruntownie, pilnie i sumiennie, plenarne zaś posiedzenia stały na wysokości obecnych, bardzo poważnych, wymagań wiedzy. Prof. dr. Marchlewski, podziękowawszy organizatorom i uczestnikom Zjazdu za pracę i udział, ogłosił XIV Zjazd Lekarzy i Przyrodników za zamknięty.

Dr. Maksymiljan Łabędź

W SPRAWIE NOWELIZACJI STATUTU KASY POGRZEBOWEJ

Trzeci Walny Zjazd Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P., który odbył się w dn. 12.IX 1933 r. w Poznaniu, powziął między innemi, po referacie Kierownika Kasy Pogrzebowej, członka Zarządu, p. A. Mackiewicza, uchwałę, polecającą Zarządowi Głównemu wspólnie z Radą Delegatów poddać rewizji obowiązujący statut Kasy, ogłoszony w Nr. 15 Życia Weterynaryjnego z dn. 12.I 1932 r., opracować nowelizację tego statutu i zatwierdzić na prawach Walnego Zgromadzenia.

Aczkolwiek Zjazd formalnie nie uchwalił wytycznych, któremi kierować się mają władze Zrzeseznia przy nowelizacji statutu, to jednak resumé Kierownika Kasy, jak również przemówienia członków Zjazdu, jakby przy aprobacie milczącej sali, wskazywały wyraźnie na konieczność stosowania rygoru obowiązkowego należenia członków Zrzeszenia, zgodnie z § 84 statutu, do Kasy Pogrzebowej.

Zadaniem naszego artykułu jest uzasadnienie w „Życiu" tej konieczności, starać się przekonać przeciwników obowiązkowości, a przeciwników jest niemało wśród zrzeszonych, jeżeli miarodajną ma być dyskusja w tej sprawie, przeprowadzona na Sesji Rady Delegatów w dn. 29 czerwca 1933 r. w Warszawie.

Jako członek Zarządu Głównego Związku Zawodowego Lekarzy Weterynaryjnych R. P. przyjmowałem czynny udział w opracowaniu pierwszego statutu Kasy w 1926 r., broniłem usilnie jako referent na Walnem Zjeździe tegoż roku obowiązkowości należenia do Kasy wszystkich członków Związku oraz zasady różniczkowania składek bieżących od zgonu w zależności od wieku członka Kasy. Niestety, zasada ta na Zjeździe upadła, przegłosowana ogromną większością głosów, a rygor obowiązkowego należenia członków Związku do Kasy nie był stosowany. Taki sam stan rzeczy trwał i po powstaniu Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P. w 1930 r. Dopiero nowy statut Kasy Pogrzebowej z 1932 r. wprowadza dość wysokie dla nowowstępujących członków wpisowe od 5 do 1.000 złotych, w zależności od wieku.

Artykuł 37 statutu, głoszący, iż statut wchodzi w życie w 30 dni po rozesłaniu członkom Zrzeszenia, dawał możność zapisania się nawet kolegom najstarszym w przeciągu tych 30 dni na podstawach statutu dawnego t. j. bez opłaty wpisowego.

Okazało się, iż nadzieje zwolenników i twórców koncepcji tylko wpisowego, bez stosowania innych koncepcji, zawiodły. Wprowadziła ona w czasie tych dni 30 tylko kilku kolegów już w bardzo poważnym wieku.

Ogólna ilość członków nie zwiększała się, przeciwnie stale się zmniejszała i zmniejsza.

Następująca tabliczka ilustruje ogólny ruch Kasy Pogrzebowej od czasu jej powstania:

	Przybyło	*Zmarło*	*Skreślono*
rok 1926/7	432	2	—
„ 1928	58	11	—
„ 1929	14	14	17
„ 1930	39	13	26
„ 1931	12	9	32
„ 1932	8	9	—
„ 1933 (na 1.IX przed Zjazdem)	2	7	23
Ogółem	565	65	98

Umarło członków w wieku do lat 40 — 1, od 41 do 50 — 15, od 51 do 60 — 19. od 61 do 70 — 20 i powyżej 70 lat 7-miu, wieku pozostałych 3-ch zmarłych członków Kasa nie posiadała.

Ogółem wypłacono premji pośmiertnych na sumę zł. 125.600.—; pierwsze premje w r. 1927 wynosiły po 1.200.— zł., następne w pierwszym kwartale 1928 r. po 1.400.— zł., potem dwie premje po 1.800.— zł. od 23.IX tegoż roku po 2.000.— i w dn. 22.IV 1933 r. Kasa wskutek poważnego zmniejszenia się członków (402) musiała zredukować premje do 1.800.— złotych. Zalegało w opłacie składek na dzień 1.IX 1933 r. 69 członków na sumę zł. 1.735.—.

Barometr zsunął się na niepogodę, czoła członków Kasy zachmurzyły się. S. O. S.

Skreśleni członkowie zostali winni Kasie zł. 7.118.—, a przytem stracili oni opłacone składki bieżące. Więc również są pokrzywdzeni nie z winy zresztą Kasy Pogrzebowej. Niektórzy nie mogli wpłacać składek, niektórzy raczej nie chcieli i tych jest więcej. Dlaczego? To ich tajemnica. Może brak zaufania do Kasy, może niezrozumienie dobrej lokaty, może samotność beztroskliwa, może obojętność na to, za co pogrzebią go najbliżsi i co im zostawią, może dostateczne zabezpieczenie życiowe i pośmiertne, a brak uspołecznienia, aby niepotrzebną premją pośmiertną przeznaczyć na jakiś cel i zostawić w instytucji dobrą pamięć o sobie i o zawodzie swoim. Może brak poczucia charytatywności w charakterze. Słowem różne „może”....

Przeanalizujmy teraz istotny stan rzeczy, świadczący o chorobliwem stanie Kasy, obmyślmy kurację i postawmy prognozę.

Największą ilość członków 485 liczyła Kasa Pogrzebowa w roku 1929 przed pierwszem skreśleniem w dn. 20.IX 1929 r. Na 1.IX r. b. było, jak już zaznaczyliśmy tylko 402 członków w wieku:

do 30 lat — 2 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 55 na 1.I.33 r. czyli 3% z ułamkiem,

od 31 lat do 40 — 33 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 217 na 1.I.33 r. czyli 15%,

od 41 lat do 50 — 152 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 299 na 1.I.33 r. czyli 50%,

od 51 lat do 60 — 107 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 143 na 1.I.33 r. czyli 75%,

od 61 lat do 70 — 85 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 79 na 1.I.33 r. czyli 100%,

od 71 lat do 80 — 22 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 18 na 1.I.33 r. czyli 100%,

powyżej 80 lat — 1 na ogólną ilość członków Zrzeszenia 2 na 1.I.33 rok czyli 50% *).

(W przeciągu roku bieżącego zostało przyjętych do Zrzeszenia 65 nowych członków, przeważnie młodszych, lecz nie można było wziąć ich w rachubę wskutek braku danych o wieku).

Ufna w swoje zdrowie, w swój daleki kres życia, młodzież nawet ta, która zdobyła już możliwe podstawy materjalne bytu, nie śpieszy do Kasy, nie bardzo zresztą śpieszy i do Zrzeszenia, gdyż do 30 lat życia mamy zrzeszonych tylko 55, i w wieku 31 — 40 Kasa ma tylko 15%, dopiero 40 — 50-ka życiowa ściąga 50%, w wieku 51 — 60 już 75%, a w wieku ponad 60 — 100%.

Czyż tylko młodości i niedostatecznemu zabezpieczeniu materjalnemu przypisać należy tę abstynencję młodzieży do życia zrzeszonego, korporacyjnego? Czy tylko krzywdzącym artykułem statutu Kasy? Sądzimy że niezupełnie. Czy tylko wyrachowanie pociągnęło starszych do Kasy Pogrzebowej? Ależ starszych mamy znacznie więcej i w Zrzeszeniu, które nie jest oparte na żadnych wyliczeniach materjalnych. Wydaje nam się, że przeżyte odczucie niewoli kierowało nas mocniej do zespolenia się, do gromady zawodowej. Dziś może sporty więcej pociągają, ale zdaje się, sportowców kolegów niewielu mamy.

Żyjemy w koniecznościach obrony zawodu, zwłaszcza my, lekarze weterynaryjni, żyjemy w dzisiejszych czasach pod hasłem korporacyjności, więc wcześniej czy później musimy zgromadzić się pod jednym dachem, jeżeli nie z dobrej woli, to z przymusu w Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej, może w przyszłości w innej jakiejś organizacji.

Ale przechodzę ad rem. Przy tym stanie rzeczy jaki jest obecnie, Kasa Pogrzebowa musi chylić się ku upadkowi. Nowi członkowie prawie nie przybywają, wielu trzeba skreślać za nieopłacanie składek, a starsi, niestety, muszą umierać. W najbliższych latach ilość zgonów może się powiększyć.

Jakież więc wyjście? Właśnie *zobowiązanie* członków Zrzeszenia do zapisania się do Kasy Pogrzebowej, jak tego wymaga § 84 statutu Zrzeszenia, przytem rygor ten należałoby zastosować tylko do 50-ego roku życia, zwalniając kolegów starszych od obowiązku należenia do Kasy, a nawet utrudniając im to przez stosowanie obowiązującego § 6 statutu Kasy. Możnaby jeszcze zwolnić od tego obowiązku nowowstępujących do Zrzeszenia w wieku do lat 30 na 1 — 2 lata. Poza tem, ze względu na ciężki stan materjalny niektórych lekarzy weterynaryjnych, mogłyby władze centralne część członków Zrzeszenia, najwyżej do 10%, na ich prośbę i na skutek uchwały i wniosku Zarządu Oddziału również zwolnić od zapisania się do Kasy. Możnaby jeszcze, uwzględniając stan materjalny członka, przenieść go czasowo z wyższej grupy wiekowej do niższej. Ogólna

*) Pozostali nie należą do Zrzeszenia.

liczba tych uwzględnień nie mogłaby przekraczać 10% ogólnej liczby członków Kasy, jak to ma miejsce w Izbie Lekarskiej Warszawsko-Białostockiej (§ 4 statutu Kasy Pogrzebowej). Członkowie Izby wszyscy obowiązani są być członkami Kasy. Wreszcie na mocy art. 15 naszego statutu w bardzo wyjątkowych wypadkach można czasowo, a nawet zupełnie zwolnić członka Kasy od opłacania składek, utrzymując jego prawa do premji. To są względy natury charytatywnej, które każda korporacja w swym zespole stosować powinna. Ale względy te muszą jednak być stosowane ostrożnie, tylko wyjątkowo, aby utrzymać jednak bezwzględną pożyteczność, a więc i żywotność instytucji.

Wreszcie nowozapisujący się członkowie, o ile nie mogliby wpłacić przewidzianego w statucie wpisowego (§ 6), musieliby złożyć deklarację, iż w razie ich śmierci, przed upływem pewnego czasu, dajmy na to lat 5-ciu, Kasa potrąci z premji pogrzebowej sumę składek bieżących od zgonów, jaką wpłacił członek Kasy, należący do niej od czasu powstania względnie do lat 40 podwójne wpisowe. Byłaby to równowaga w poczuciu krzywdy, zwłaszcza członków, wpłacających składki od czasu powstania Kasy.

Druga główna inowacja statutu polegać powinna na wprowadzeniu zróżniczkowania składek bieżących w zależności od wieku członka. Biorąc pod uwagę z jednej strony ciężki obecny stan materjalny ogółu lekarzy weterynaryjnych, z drugiej strony zwiększenie się ilości członków Kasy wskutek zastosowania art. 84 statutu Zrzeszenia, chociaż procentowość zgonów przez to znacznie się nie zwiększy, bo przybywać będą ludzie młodsi, składkę bieżącą *należy zmniejszyć na kryzysowy okres czasu ze złotych 5-ciu na zł. 1½ dla kolegów do lat 30. na 3 zł. do lat 40 i na 4 zł. po latach 40-tu.* Sprawiedliwość nakazywałaby może pozostawić składkę 5-złotową dla członków Kasy w wieku ponad lat 50, ale na czasy dzisiejsze byłaby to stawka zawysoka; koledzy w tym wieku nie są najsilniejsi finansowo, a wielu z nich, będąc już w stanie spoczynku, nawet w gorszych stosunkowo znajduje się warunkach.

Zastanowić się teraz możemy, czy to tylko głównie korporacyjne, albo może charytatywne względy prowadzić Kasę Pogrzebową przy Zrzeszeniu nakazują. Bynajmniej. Proste wyliczenie przeczy temu. Kasa istnieje lat 6½, premja pogrzebowa przy czterystu kilkunastu jeszcze członkach wynosiła 2.000.— złotych. Członek, należący do Kasy od czasu jej powstania, wpłacił 65 składek na ogólną sumę zł. 325.—, przeciętnie po kilkadziesiąt złotych rocznie. W przeciągu lat 30. kiedy już w myśl § 16 statutu Kasy może być zwolniony od wpłacania tych składek, zapłaciłby zł. 1.654.—, a rodzina otrzymuje w razie zgonu, już w trzy miesiące po zapisaniu się do Kasy, premję w sumie zł. 2.000.—. Jaka instytucja daje takie warunki? żadna. Gdyby nawet ten okres 30 letni źle był przewidziany, gdyby przesunąć go wypadło do lat 35, to i tak jeszcze, biorąc pod uwagę ryzyko ubezpieczeniowe, przedstawia wyraźny interes, zwłaszcza dla tych trochę starszych. Więc nie jest to charitas.

Ubezpieczający się dożywotnio na zł. 2.000.— w Towarzystwie ubezpieczeń Przezorność płaci rocznie:

do lat 30-tu	....	zł. 46.96
„ „ 40-tu	....	„ 63.03
„ „ 50-ciu	....	„ 89.12

Ubezpieczający się w P. K. O. na dożycie na 25 lat przy opłacaniu miesięcznie zł. 9.— otrzymuje:

jeżeli zapisywał się w wieku lat 30 .... zł. 2.580.—
„ „ „ „ 40 .... „ 2.400.—
„ „ „ „ 45 .... „ 2.130.—
po 45 roku życia ubezpieczenia na 25 lat P. K. O. nie przyjmuje, można tylko ubezpieczyć się na 15 lub 20 lat i wtedy podobne stawki otrzymuje się przy opłacie po 12.— zł. miesięcznie.

A jeżeli wziąć pod uwagę czasy, w jakich żyjemy, te wstrząsy konwulsyjne na całym świecie, kiedy nikt nie jest pewny, co będzie za rok, za miesiąc, a nawet co jutro najbliższe przyniesie? Czy wojna nie może zdruzgotać na czas dłuższy podstaw ekonomcznych, finansowych, na jakich oparte jest życie gospodarcze społeczeństwa, czy dewaluacja waluty nie może zachwiać banków, różnych kas, słowem oszczędności, a nawet emerytur? Czy wtenczas samopomoc członków zawodu nie jest najlepszem oparciem, choćby na wypadek śmierci żywiciela rodziny, żeby było za co go pochować i choć pierwsze miesiące jakoś przetrzymać? A przecież i dzisiaj nieraz tak bywa. W razie nieprzewidzianej katastrofy dziejowej 1000 członków danego zawodu, powiedzmy danej Kasy Pogrzebowej, odnawia jej działalność doraźnie, opłaca, rajmy na to po złotemu (czy po miljonie) i już rodzina jednego z tego tysiąca, w razie jego śmierci, ma pomoc okazaną. *Trzeba tylko wiary w dobrą wolę, w ofiarność i w dojrzałość społeczną członków zawodu.* Bez tej podstawy całe rozumowanie, a więc i wnioski stąd idące, byłyby kruche. A korporacja taka nie mogłaby być mocna ani dostatecznie przez społeczeństwo szanowana.

Wskazane zasadnicze zmiany w statucie, których domaga się życie, zostały zreferowane i przedyskutowane na posiedzeniu Zarządu Głównego w dn. 24.X r. b. Podajemy je do wiadomości ogółu członków celem zaznajomienia się i zajęcia stanowiska na posiedzeniach swoich Zarządów Oddziałowych, względnie na plenarnych zebraniach Oddziałów, oraz celem skonkretyzowania poglądów i zakomunikowania ich Zarządowi Głównemu.

Po otrzymaniu opinji Oddziałów Zarząd Główny zajmie się opracowaniem nowelizacji statutu i przedłoży nowelę Radzie Delegatów na przyznanych mu prawach Walnego Zebrania do zatwierdzenia.

Odrzucenie zasadniczych tu wyłożonych postulatów — obowiązkowości należenia do Kasy Pogrzebowej członków Zrzeszenia oraz zróżniczkowania składek w zależności od wieku musiałoby zdaniem mojem doprowadzić Kasę do upadku, pozbawiając jednocześnie Zrzeszenie Lekarzy Weterynaryjnych jednej z głównych nici, które je wiążą, nici natury materjalnej i podrywając zaufanie do dojrzałości jego poczynań.

Antoni Mackiewicz.

KRONIKA ODDZIAŁÓW

ODDZIAŁ LWOWSKI

Zwyczajne V Walne zebranie Oddziału odbyło się 24.VI r. b. przy udziale 29 członków i delegata Oddziału Stanisławowskiego p. inż. Kułakowskiego. Zebranie otworzył i zagaił prezes Oddziału płk. Dobjasz.

Przewodniczył p. Gajewski, asesorami byli pp. Jakubowski i Piskorski, sekretarzem — p. Grycz.

Protokuł z IV Walnego zebrania z dn. 4.XI 1932 r., odczytany przez p. Eberlego został przyjęty na wniosek p. Skowrońskiego.

Prezes Oddziału p. płk. Dobjasz w swoim sprawozdaniu wskazał na starania racjonalnego podziału pracy na wszystkich członków Zarządu Oddziału w postaci tworzenia sekcji naukowej i komisji dla rozpatrywania spraw zawodowych i zagadnień praktycznych, dotyczących zawodu.

Następnie Prezes p. płk. Dobjasz podał, że: Sekcja naukowa pod przewodnictwem prof. Legeżyńskiego obrała na początek sprawę zwalczania zakaźnego ronienia.

Komisja Inicjatywy i Pracy rozpatrzyła sprawy:

1. zawieszenia rozporządzenia, dotyczącego badania zwierząt w obrocie wewnętrznym;
2. podwyższenia opłat za szczepienia przeciwróżycowe;
3. organizacji Rzeźni Lwowskiej;
4. stworzenia cichego kartelu wytwórni surowic i zwyżki cen surowic;
5. warunków materjalnych kolegów;
6. organizacji zebrań dyskusyjnych nietylko w sprawach naukowych lecz i zawodowych;
7. uregulowania zatargu ze Spółdzielnią „Serum”;
8. nawiązania kontaktu z różnemi instytucjami społecznemi.

Skarbnik Oddziału p. Karnecki przedstawił sprawozdanie kasowe za ubiegły rok administracyjny:

Gotówką w kasie M. K. O. i P. K. O.	zł. 3.364.42
Majątek w papierach wartościowych	„ 2.603.—
„ w ruchomościach	„ 1.518.65
Razem	zł. 7.486.07
R-k wierzytelności	„ 1.500.—
Stan majątkowy w dniu 12.VI 1933 r.	zł. 5.986.07

Sekretarz naukowy p. Gajewski podał, że w okresie sprawozdawczym odbyło się 13 posiedzeń naukowych, na których omówiono tematów 27.

Następnie złożył sprawozdanie naczelny redaktor Przeglądu Weterynaryjnego prof. Zakrzewski, który w zastępstwie p. Zenknera przedstawił i sprawozdanie administratora Przeglądu Weterynaryjnego.

Sprawozdanie z działalności Sądu Honorowego przedstawił p. Anderle: posiedzeń odbyło się 6, załatwiono 2 sprawy honorowe.

Bibljotekarz p. Grzywak podał, że bibljoteka Oddziału posiada 92 tomów dzieł naukowych i czasopism; w języku polskim 56 tomów, w językach obcych — 36 tomów. Wartość bibljoteki wynosi zł. 1.293.65.

Sprawozdanie Komisji Rewizyjnej złożył prof. Legeżyński i zgłosił wniosek o udzielenie Zarządowi absolutorjum i podziękowanie skarbnikowi i administratorowi Przeglądu Weterynaryjnego.

Następnie Przewodniczący złożył podziękowanie ustępującemu prezesowi Oddziału płk. Dobjaszowi za trud i pracę dla dobra Zrzeszenia.

Wybory dały wynik następujący:

Zarząd: pp. płk. Dobjasz Leopold, Januszkowski Apolinary, dr. Gajewski

Stefan, Grycz Edward, Karnecki Kazimierz, Kraus Stanisław, dr. Kwiatkowski Józef, prof. dr. Szczudłowski Kazimierz, dr. Zakrzewski Aleksander, Mikiewicz Wojciech. Zastępcy: pp. Skalisz Juljusz, dr. Maternowska Irena, Wroceński Stanisław.

S ą d H o n o r o w y: pp. dr. Anderle Ryszard, dr. Finik Zdzisław, Górniewicz Eugenjusz, Ponicki Franciszek, dr. Skowroński Wincenty.

K o m i s j a R e w i z y j n a: pp. prof. Legeżyński Stanisław, dr. Szostakiewicz Kazimierz, Orzeł Kazimierz. Zastępcy: pp. Grzywak Bolesław, Karpiński Zdzisław.

Administrator Przeglądu Weterynaryjnego: dr. Zenkner Jan.

Uchwalono następujące wnioski, odczytane przez płk. Dobjasza:

1. Walne Zgromadzenie aprobuje uchwałę ustępującego Zarządu w sprawie rozszerzenia Komisji Inicjatywy i Pracy przez kooptowanie do niej kolegów z poza Zarządu. W skład komisji powinni wchodzić reprezentanci wszystkich działów służby weterynaryjnej, a więc tak państwowych, jak samorządowych, komunalnych i innych.
2. Walne Zgromadeznie Lwowskiego Oddziału Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz. P. zatwierdza uchwałę w sprawie organizowania zebrań dyskusyjnych, które zależnie od obranych tematów mogą być urządzane z posiedzeniami naukowemi, ewentualnie oddzielnie.
3. Walne Zgromadzenie Lwowskiego Oddziału, opierając się na uchwałach ostatniego Zjazdu Zrzeszenia i Walnego Zgromadzenia Lwowskiego Oddziału, podejmuje uchwałę, polecającą Zarządowi: dołożenie starań, aby sprawa utworzenia Izby Lekarsko-Weterynaryjnej była ujęta w programie Walnego Zjazdu Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych, który odbędzie się we wrześniu r. b. w Poznaniu oraz propagowania tego postulatu wśród ogółu kolegów i w związku z tem nawiązania kontaktu z innymi Oddziałami.
4. Walne Zgromadzenie przyjmuje do wiadomości postanowienia podjęte przez ustępujący Zarząd w sprawie połączenia Oddziału Lwowskiego i Stanisławowskiego.
5. Walne Zgromadzenie wyraża podziękowanie Spółdzielni „Serum" za jej usilne i bezinteresowne starania nad wyegzekwowaniem dłużnych kwot od kolegów i różnych instytucji, a należnych Zrzeszeniu z tytułu przejęcia majątku byłego Związku Zawodowego.
6. Walne zebranie Lwowskiego Oddziału uchwala przyznanie zasiłków: Tow. Bratnia pomoc studentów Akademji Medycyny Weterynaryjnej w kwocie zł. 100 i chórowi studentów Akademji Medycyny Weterynaryjnej w kwocie zł. 50.
7. Walne Zgromadzenie apeluje do kolegów o wzięcie jaknajliczniejszego udziału w XIV Zjeździe Przyrodników i Lekarzy i w III Walnym Zjeździe Zrzeszenia w Poznaniu.
8. Walne Zgromadzenie przyjmuje do wiadomości protokuł, sporządzony przez Komisję wspólną Zrzeseznia i Spółdzielni „Serum" w sprawie zatargu o nieprawne przejęcie agend i części majątku byłego Związku Zawodowego przez Spółdzielnię „Serum" i akceptuje w całej rozciągłości orzeczenie Komisji, która postawiła wniosek o przejście nad tą sprawą do porządku dziennego.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE

W y k ł a d y o c h o r o b a c h p s z c z e l i c h. W początkach grudnia r. b. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych organizuje przy Wydziale Weterynaryjnem Uniwersytetu Warszawskiego 2-tygodniowy kurs wykładów chorób pszczelich. Wykłady prowadzić będą specjalnie zaangażowana fachowa siła z Berna Szwajcarskiego p. Maurizio.

Przypominamy, że w Nr. 130 Wiadomości Weterynaryjnych z 1931 roku ogłoszony był artykuł p. Anny Maurizio pod tytułem: „Dzisiejszy stan walki z chorobami pszczół".

A k c j a z w a l c z a n i a n o s a c i z n y k o n i w P o l s c e w l a t a c h 1 9 2 2 — 1 9 3 3. We wrześniowym numerze miesięcznika „Rolnictwo" p. Marek Pęski, naczelnik Wyd. Weter. Ministerstwa Roln. i Reform Rolnych podaje ciekawe liczby, dotyczące zwalczania nosacizny w Polsce za okres od 1922 do 1932 r. włącznie.

Liczba koni, padłych na nosaciznę w roku 1922, wyniosła 2.589 sztuk (w 1201 zagrodach), w roku 1932 — 149 koni (w 68 zagrodach).

Ogółem za 11 lat padło i zabito na nosaciznę 15.217 koni.

W r. 1923 było zabitych 779 koni z klinicznymi objawami nosacizny i 1768 koni z ukrytą formą, padło 124 konie; w r. 1932 z klinicznemi objawami zabito 51 koni, a na podstawie badań rozpoznawczych 84 konie, padło 14 koni, co wskazuje na znaczny postęp akcji zwalczania nosacizny koni w Polsce.

Na podstawie danych sprawozdania Międzynarodowego Komitetu do zwalczania epizoocji w Paryżu autor wskazuje, że nosacizna koni została prawie zlikwidowana na zachodzie, a panuje jeszcze i zwiększa się w kierunku ku południowi i wschodowi (Jugosławja i Rosja).

Obecnie akcja przeciwnosaciznowa w Polsce prowadzi się od zachodnich województw ku wschodowi. W roku 1933 do 1 lipca zbadano 104.296 koni w Warszawie i w województwach śląskiem, pomorskiem i lubelskiem.

Poddano badaniu krwi 98.833 konie i maleinizacji 99.111 koni; zabito 105 koni (5 koni z klinicznymi objawami i 100 koni z ukrytą formą nosacizny).

Na podstawie wyników z bieżącego roku można stwierdzić, że obecnie mamy więcej wypadków utajonej formy nosacizny koni, która wymaga przeprowadzenia badań krwi względnie maleinizacji. *E. Z.*

Ż n i w o ś m i e r c i. Dn. 21.XI. r. b. zmarł w Warszawie ś. p. Emil Żeberko, pracownik sekretarjatu początkowo Związku Zawodowego, a następnie Zrzeszenia Lekarzy Wet. R. P. Zmarły w ciągu wieloletniej swej pracy zaznaczył się jako oddany instytucji i zdolny pracownik, to też śmierć Jego wywołała uczucie głębokiego żalu. Cześć Jego pamięci!

Redaktor Naczelny: Edward Złotnicki.

Wydawca: Zarząd Główny Zrzesz. Lek. Weter. R. P.

POLSKA DRUKARNIA NAKŁADOWA, sp. z ogr. odp., Senatorska 17. Tel. 251.58.

Adres Redakcji i Administracji: Zarząd Główny Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rzeczypospolitej Polskiej, Warszawa, Chmielna 14 m. 8, tel. 526-88.

Administracja czynna, z wyjątkiem sobót i niedziel, od 17 — 20.

Zarząd Miejski m. Pińska ogłasza niniejszem

KONKURS

na stanowisko 2-go lekarza weterynarji Rzeźni Miejskiej.

Od kandydata wymagane jest:

1) posiadanie obywatelstwa polskiego,
2) dyplom lekarza weterynarji,
3) dwuletni okres pracy na rzeźniach,
4) nieprzekroczony 40 rok życia.

Do podania dołączyć należy oryginały, wzgl. odpisy dokumentów, stwierdzających powyższe wymagania oraz

5) własnoręcznie napisany życiorys,
6) dokument, stwierdzający stosunek do wojska,
7) świadectwo zdrowia, wydane przez lekarza urzędowego,
8) świadectwo z poprzedniej pracy zawodowej.

Do powyższego stanowiska przywiązane jest wynagrodzenie w/g VIII stopnia służb. urzędników państwowych.

Termin składania podań do dnia 9 grudnia r. b.

(—) P. Olewiński
Prezydent m. Pińska

Nakładem Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych Rz-litej Polskiej wydana została broszura MAG. KR. LEK. WET. W. MARCZEWSKIEGO

p. t.

„SŁUŻBA WETERYNARYJNA W PAŃSTWACH OBCYCH"

zawierająca opisy służby weterynaryjnej w 30 państwach.

Cena broszury objętości 88 stron zł. 2.00 dla członków Zrzeszenia.

Całkowity dochód z wydawnictwa, zgodnie z intencją autora, przeznaczony jest na Fundusz Wdów i Sierot po lekarzach weterynaryjnych.

Wydawnictwo to nabywać można w najbliższym Oddziale Zrzeszenia lub w Zarządzie Głównym Zrzeszenia, Warszawa, ul. Chmielna Nr. 14 m. 8.

POLSKA DRUKARNIA NAKŁADOWA
Spółka z Ogr. Odp.
WARSZAWA
Senatorska 17. Telefon 251-58.